

کتابخانه

جامعه اسلامی

کتابخانه

جامعه اسلامی

د. علی

د. علی

د. علی

د. علی

74/26

دیوان غالب

اسرار شجاعت غالب

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله رب العالمين

—

یونان ہند اور غاصتاً غائب
میرزا نوذ صاحب شہورہ دلی کی یہ مجھ مان بہادر کی چہا یہ
لغیر کراک پر پس میں نہ
۱۲۵۰ ہجری مطابق مارا کتب پر ۱۲۵۰ عید کی کو سید عبد العزیز کے
استقامت میں ہر امان

سبب اسهال و اسهال

ششام همیشگی است و نهاده انجمن است و نهاده که نخی از سالمان میوه
 گردانی آلوده و دانی از عود دهند و کت بهم داده است نه چوب و سی ترک
 ثوب خورده و بنی از ما طبعی شکسته بی اندام ترانیده بلکه به بر شفاخته به کار
 ریز به کرده و به دهان خدشیده و به دهان نفس که از خفاش و قوق به بنوی اثر
 باری است که در کلون می ماند افسرده و خاموش و از کف خاکستر که خور
 به پوشش می چه بر روی سلم از نایابی به سخن مرده و به هر شکستن و از دو
 به شمع نمر گشته و نختن هر آینه نیک که آتش نیرد و زمره از و من نشاء

خاتش به صبح برافروخته و آتش پرست با نوا

نیکه اند که برونده در هوا می آتش بشند و از نعل در آتش است

موشک از نیک برونی یافته و در ایوان لهر آتش نمایافته سخن را فروغ

است لاله رنگ و مرغ را چشم و که را پس از خنجره یزدان و درون سخن

برافروزد را سپاسم که سه اری ایران آتش تاناکا در خاکسترین یافته

بکا و بکاو سینه شافنه ام و از نفس نه بران ریزاده بکوه در اندک مایه نو کار

آنگاه فراهم تواند آمد که مجمره را فروروشنای صریح و رایحه خود را بال ساسا

دماغ تواند بخشید همانا کارنده این نامه را آن در سر است که پس از

انتخاب دیوان نختیه مگرد آوردن سرمایه دیوان فارسی بر خیزد

و با مستغاضه کمال این فریورن پس را قوی چو شین زیند امید سخن

سرایان سخنوتسای برکنده ابیاتی را که خارج ازین اوراق یابند از آثار او

رک کلاک این نامه بیا نشانده و چاهه کو او را در ستایش فکوهش آن

از نمون و با خود نسکانه یار باین موی سنی ماشینده از پیشینه

و پیدای نام سیم و بیست و نهم آمد ز قافش که باشد هندو و سحر
 و بهر سیر و فرشته و فرود و بهر عیب و تخلص است خبا که اگر آید از
 و در هر وی سلسله است و در کار بخوبی و فن نرید
 الحمد لله العالی

نقش سرباری کیستی شونیز کا ۱۰۰ ناعدی ی بری بری بری بری بری
 کار کا کسب و عیانی های تنهایی ۳ صبح از شام کا لانا جی کی
 بند بی اختیار شوق و یلک ۴ سینه بنیسی یا بر آید شکر کا
 اگر ایام شنیدن حقد و عیبی ۵ مدد عطا ی انبی عالم قهر کا
 سبک سون عالم سیری ۶ سون شش و بی حقد میری نیکو کا

سبک و تحفه الامار نغان داغ کلر ۷ سدا کباد اس غمخور جان دند آبا

و قریب او رکوشی آبا روی کار ۸ صحر اکبر و بنگلی خسته سوزنما

۶
 تپش گلی فی نقش سوزید اکیا دشت ظاہر ہوا کہ دایہ گئی سدا یزد دشت
 ہوا اب میں خیال کو جس حال جب افسانہ پیل گئی زبان تہا نہ دشت
 لیتا ہوں کتاب غم میں مسس منو لیکن یہی کہ رفت کیا ہو دشت
 دانا کفن فی دلخ عورت رشک بین و ایندہ لباس میں نکد دشت
 تپتی بغیر مرزا کو کسکی اسد سرکشہ خمار و موسم دشت

کشت سوزید گل گول اگر پڑا یا یا دل کھان کہ کم کھی منی دعا یا یا
 تپتی طبیعت فی زینت کافر لایا درد کی دوا با پی درد پی دوا یا یا
 سدا کی و پرکاری بخود می شیار حسن کو تعامل میں حسرات ارا یا یا
 غمچہ پر کا کسینی آج منی لیا دل خون کیا ہوا دیکھا کم کیا ہوا یا یا
 حال دل نہیں معلوم لیکن استعد یعنی منی مارم ڈھونڈ اتنی مارم یا یا
 نور بند ناصح فی زخم زہک خبر کا آپ کو ی پوچھی منی کیا مرزا یا یا
 دوستدار دشمن ہی اعتماد دل سدا آہی لہر دیکھی نالہ مار سا یا یا

دل میرے خورنہاں ہی بی محال گلیا ۱ تشن خاموش کے ماتہ کو یا بیل گیا
 دلین حق وصال ایسا رنگ نہیں ۲ اک اس گہرین کی ایسی جوتہاں گیا
 یہ عدم سی ہی پرستون غنائی ۳ سہری آتشیں سے پال عتاق ل گیا
 عرض کی بھی جو برباد نہ کی ۴ کچھ خیال آتا تھا دشت کا کہ صحرایہ گیا
 و ان شہید کہ گناہ ورنہ انہو کی ۵ اس طرح اغانی کا کروں کیا کا فواج گیا
 میں جو ان روزوں کی آرزو غالب ۶ دیکھ کر طر زتیاں کا اہل دنیا جا گیا

شوق بزرگ رقیب و سلمان نکلا ۱ فیس تصویر کی پر دھینچو بنگلا
 زخم فی دادندی شکی و دلکلیا ۲ تیر ہی سینہ بیل سی پر افشان نکلا
 بوی کل مالہ دل دو و جراح محصل ۳ جو تیری بزم سی نکلا سو پریشان نکلا
 دل حسرت زدہ نہاں ہلاکت درد ۴ کام باری کا تقدیر و فتنہ نکلا
 تہی نواموز فاسمت و شوارسند ۵ سخت شکل سی لہ بیکام ہی نکلا

ان پر کریم فی الیک شرر ڈھیلیکا ۱۰
ادب قطرہ نہ خد تھا نہ پو خان نکلا

۱۱ را با خواہنبر مردنہا ۱۱
عشق ہمیشہ طلبکار مردنہا
۱۲ ہمارے لی یہ سب کاکہ نکلا ۱۲
اوٹلی سی ہشتر بی مارنک تھا
۱۳ مایہ عقدانی قار ساہا میں ۱۳
مجھوہ خیال ابی فرد تو تھا
۱۴ ال با بکہ ساحل دریا خون سی ۱۴
اس نکدر میں جلو بکا اکا ارزا
۱۵ جانی کوی کسکتہ ادوہ عشق کے ۱۵
دل ہی اگر کیا زوی ال
۱۶ اساب جبارہ ساز می شت نگر ۱۶
زندان میں بے خیال باہا نور تھا
۱۷ بہرہ کسیر کے کفن اسختہ جاکی ہی ۱۷
حق معشرت کری عجب آزاد مرد تھا

۱۸ سچہ مرغوب بن شکل سیندیا ۱۸
نمائشی بکیت بران جد دل سیندیا
۱۹ ہشتر بی دل تو می جاوید تان ۱۹
لہانس کو سما عقدہ شکل سیندیا
۲۰ کسکے کل امنہ بی مہر تان ۲۰
کہ انداز خون غلطیدن بسل پیندیا

بسم الله الرحمن الرحيم

تو بر من شمع خا و چه تنی هوا
 می بد و دلفظ که شمع بهی
 بشیر خطی تیر اکمل کشش نی
 سده مرد بهی ریت دم می نو
 معین با تها که اندر نه و غاسی نو
 و دستگیر می نی بهی اضی نو
 دل لرکا و نیال می و ساعری نو
 سر اس جاده سمنزل تو می نو
 بون تیر و به مکینن بهی اضی نو
 کو نیت کش کلبانک سل نو
 کس سی محرمی قمت کی سکایت
 بهی چا با تها که مرجان و بهی نو
 و یکا صد به یک جنبش لب سی ناب
 ناتوانی سی حریف و م عسی نو

ستایش کربی از اسعد جواع خون
 و ایک کد سبی جم جود کی طاس
 بیان کاکیمی سده و شای مرکان
 که هر یک قطره خون نهی شیج مرجان
 نه آبی طوط قابل بهی نغ میری لون
 لیا و نویس جتکا هوار ریشه ستان
 و یکا و نکا شادی اگر فرصت مالی
 میر به اغ دل ایک تخم می سرور جانا

کیا ہے جانیکا وہ قاتل ہے جو ہے
 کرچی ز توہر شیدائے شریف نامکا
 میری تعمیر ہے میری کھیتی رشتہ کی
 بیواہوں خرمی خوشی کرم ہوشکا
 اوکا کی کہ ہے ہوسرہ دیر انما
 مدارا ہونی برکھاس کی ہی ہر نامکا
 غمشی زبان کی لستہ لاکھون دیتی ہے
 دراج مرادہ صحت میں سیریاں کو خدیا
 روز المک بوفس خیال یار بانی پر
 دل افسردہ لویا چوہی عین کی اندا
 محل غم کی اچ بستی میں کہیں رو
 سبکیا خواب میں اگر دم نہ آج
 نہیں معلوم کس سوا ہویا بی سو ہوگا
 قیامت کے شرک لکھوہ سوا ہوگا
 زارین ہے ہماری طودہ راہ دلا
 کہ پیدہ شہارہ ہی عالم دلا ہوگا

نہ کابل بیان مذکی سق کمر
 حساب ہے برق رانی شمس قدم پر
 ہوتے ہیں سے یکا پر مدیا
 کہ موج ہوی کل نیل میں نیل آہ

سلام برین خوش ما کر الفت ہستی
 عیادت برق کرنا ہوں اور فوٹر کا

بعد طرف سے اور چاند کا ہے ۱۱
اور راسی می سی و برج مارسیا

عمر نہیں تو فی اسی باز کا ۱۲
مک گنستہ بیج ہزار نظر ہے ۱
یہ وقت شکست کا مہا ہی باز کا
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

نکے برق سوز لسی سرہ آرتا
۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

وہاں ہر فرقہ واریت کے محبوب و محبوس

جلد مکمل و پانزہواں باب

سازو من استی سمان تک سحرین

ہو کہ دوقہ و شش ماہی است

تاسند غم و دل و کرم و کرم

خانہ عائد نمبر ۱۰۵۷

تھا

چندوی ادب و ادب سیر جان
سکر تو خورش عاتق زان

دره دوس رسیده است

مل عام تیرا ہی ان خبروں کا ہے۔

اظہارِ صدمہ میں ایک دیدہ چھوٹا

۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

پہن سرخ و زخانی سستی دیوار جو

ہدایہ فیہ کما تہدوہ شیخ محمد بن عبد

میں نے اس کی طرف سے کوئی جواب نہیں دیا۔

انکا اس مٹی خونا ریکا فی لکھا۔

از این جهت که از این امر معلوم می شود

بہارِ دین و دنیا

میں نے یہ سب کچھ دیکھا ہے

مستقیم و غیر مستقیم

جس کا تعلق ہے وہاں سے اس کی طرف

اچ لیون واپس پئی اسیر وچ

یا و کبر و ودن لہ ہر یک حلقہ تیری م

میں نے روکھ رات غائب کے کوکڑہ دیکھتی

اوسکی سیل کریہ میں کہو دن کف سیل

بکشتن طرکه که غم بیاورد
 خون بکشد و دشت در گدازد
 این بن در دهم کشند از دو
 نور با چون آیت شحال دوزخ
 کله نین میری غمش کو کس بر دین
 جان داده سواي عسکر رگزار تما
 هیچ سرفروخت و فاکا نه چو حال
 هر دوزخ شش و سر تیغ ابر تما
 هر جانی توی هم یعنی غم عشق کو
 ۲ دیکه تو کم بوی به غم روزگار تما

سکه دشواری هر کام آید
 آدمی کو نبی سینه ای انسان جوان
 گریه جایی حسرتی میری کا شکار
 ۴ درو دیو و رسی شکلی می با لود
 دای دیوانگی شوق که مردم محبو
 آب جانا او در او آب بچیان
 جلوه از سبک تقاضا نگه کو دای
 ۵ بر آینه می جایی می کان بوی
 شربت قتل که این سلامت چو
 بعد قطاره می شمشیر کا دیوان
 لی کنی خال بن هم دای نه شای
 زنده او در آید صد یک فشان
 عشت باره دای رحم نسا کما
 ازت ازین حکم غرق عله ان

کمی سیر و قتل کی طاعت و سنی خاتمی به ای و شریکشان کسان سنا
 چنان حسن طایر و گنهر کی قهرت عاب ۴ سکی ستین بر عاتق کمر بیان

آتش بخار شوق بیانی و شعله آتیا تا بچو مار و مور و سار و حصار و
 یکضم و تنی بر قهر و کاکا ۶ جاده اخروی عالم شکرانه
 مانع و خشت خرامی های سلی کون خانه مجنون صحر اگر دین در و از و تها
 بوج و مت بر روی یار استغفار و کرد دست مرو و چا و خا و درین غار و تها
 ناله و نی و نی و عشق و خشت دل یار یاد کار نامه یکدی و یان فی سیر و تها

دوست محو این سحر و سحر ۴ زخم کی بهتری ملک و خنجر و حاد و سحر
 حضرت ناصر و آوین و دل فرنگ ۴ لوی محکوم و تو سمجها و و که سمجها و یکی
 بی نیازی صدی کر و شری و روز و نیک ۴ سیم کسین کمال دل و آو آب و فرا و یکی
 آج و ان تن کفن و انجمنی جان و سوز ۴ غن و میری قتل کرنی و آب و یکی

گر کمال حسن و کرم و اجابتی
چون خلق کی انداخته بود کیا
نخاسته از دست این بختی
پس کز قدر و کار و اتعسی کبر و بویا
و سی کس این درین خط و کتاب
توسی مالم که دل من میں کیا

۴
انوش کو بی گنا کار کیا
نور چشمه های جادو گیتا خون
تجمل شکسته سی در عا کیا
نگاه بی بحث با جدیت خون
کمان نامی سدا باز کیا
تغافل با منی مکن از ما کیا
شکایت نمی تو مکن کا کیا
مهر حسن کو یاس نامی مکن و نا کیا
تغافل : سیه سانی کا کیا
غم آوار کی می صبا کیا
قل بر قطره سی سارانا کیا
نیم او سکی من سار او چنتا کیا
شکست قیمت دل کی صدا کیا
سروای غارت کز خنجر و قاتل

۱. این کتاب در کتابخانه
 ۲. این کتاب در کتابخانه
 ۳. این کتاب در کتابخانه

۱۰۰ - راسخ و مضبوطی که این اثر را به نام کسی بر سر نیزه کردن او فرستادند و فریاد

نی مذکر تم غنچه بی شرم و رسانی کا
 نہ چو گلستان باد و شبنم و سواں ہوا کا
 ذکوۃ حسن و عیال و شکس ہر آسا
 نہارا جاں گزری جسم و ہر گز گریا
 نسا نای باج و سپاس سزایابی
 وہی اکبات حسی بیان و بیان گز
 وہان بر رخسار زہ جو رخسار سوا کا
 عین عینہ و صبر و یک عوی سوا کا
 جو وہ نظر و تاب و عوی سوا کا
 بیواع خانہ دریاں و کدای
 رہا و نہایت و نہایت و نہایت
 شکستہ و شکستہ و شکستہ
 چکا و چکا و چکا و چکا
 تم کہ و فاجہ و جانی و جانی

نزدی میگو آسافه ل عالم خسته کرد
که حسرت سنج سون خست مدای با

کرده اندوه شب قوت میان جلیگا
بی تکلف دلخ مد و دامن سوجا
زهر کراتی شام جزین پنهانی
پرتو مناسک سل جانان سوجا
لی تو یونکانی من او سکی تو سها بکر
ایسی با تو فسی ه کا فرب جان سوجا
دکلم خرم صفت و کا سنجی تو کیا معلوم
یعنی بهر پستی نذر انجان سوجا
سبکی دین منی حکیمه تیری حق تو را صحر
مجهبه بهر کویا لک مانا مهران سوجا
کز گاه کرم فرماتی رسی تسلیم
شعله خس من جسی رن کین بیان سوجا
بلخ من بجگو نه لجا و رند سوری جان
هر کل ترا یکد خیم خون فشان سوجا
اس کر میرا تیرا انصاف خمیر
ب ملک بهر توقع کیه و دامن سوجا
فامین کیا سوج آخر تو بهی داناسی
دوستی نادان کنی بی جکار زبان سوجا

کدامی شوق کو دین شکی جا کا
کهر من مجو سوا اضطراب دریا کا

بچہ ہوں راہِ ریاچ
حکایِ بانیِ سداں یو بارگرو
مردانِ مہینِ کلفتِ بلبلِ نہ رو
نزد مہرِ سکنِ رستنا ہوں
دلِ اوسلہ سنا پانہ ادا سہی ہے
نکدہ گریہ میغا حریفِ دلِ ہی
نکاتِ دلیہ کی گرا ہون سکوا
نکاتِ دلیہ کی گرا ہون سکوا

سہم نہ ہوں وہی خاں سہا
ادامِ طغیانِ خاطرِ ششِ شاہ
بچہ باغِ بندہ سہا
کویِ ہی بہینِ کامِ سہا
تینِ بلبلِ گمانِ جس کے خواہا
بہری نگاہِ بین ہی صبحِ صبحِ دہا
جہینِ سکی می اندر کہ فرما

عہدِ می سیدہ سہا
انتہا عشق کی خانہ حزنِ کینا

نہ جامِ می سہا
غریب کی آہ لکیرِ سہا

جب تعریفِ سفرِ باری مجھ باندہ
دلِ تیشِ شکرِ گدہ سوخی ناز

تیشِ شوقِ فی زردہ لکیرِ باندہ
جوہرِ آئینہ کو طوطی سہل باندہ

سختی روی یکدیگر بدان نام
 حیرت تو به دل سیدین نام
 سیدی تشنگی خوف کن منموت
 زان مملکتی درین لوبی محبوبان

بیدار از من بترس کجای نام
 پادشاه بدیقت سیدی عیالی نام
 بی می کسی که خطب خوب است
 کهنی در بدو حسن خلعتی نام
 آید به پای سه کار سخن است
 بر کیا ترن که دل سحر و دین نام
 سواد بندش سواران هم است
 بدو خون دل کجایم این نام
 این شکافه تیران با دوتا لال
 بر کیا ترن که دل سحر و دین نام
 این شکافه تیران با دوتا لال

و ده می درین سخن کجای نام
 راز کتب پر سحر طبع و دان کجای نام
 بدو خون دل کجایم این نام
 سواد بندش سواران هم است
 بدو خون دل کجایم این نام
 سواد بندش سواران هم است

کمانی فی نہاد او مسی سر کو مہرام
 بچہ تر قطره عذوقی میدہ حیران چہا
 تیر نی بیضا آرد وہ بدجو ہکا
 نقس حسین سے نقس شعلہ سوز آن چہا
 سفر عشق میں چاہے ضعف فی راجت
 سر نہ سارہ کو میں اپنی شہسوار
 تما برانج دیار میں آئی دم
 نزع کیاں ستقد آسان چہا
 ال یا جللی کیوں ایسکو ملاوڑا
 غلطی کی کہ جو کا ہو سلمان چہا

پیر بھی اے تر یاد آ یا
 دل خطر رشتہ فرما د آ یا
 دم لب لانا قیامت نے منہ
 بہر سیرا وقت سفر یاد آ یا
 ساوکی ہوسے تنہا بیٹھے
 یہ وہ نینک نظر ادا آ یا
 عذر دانا کی اسی حسرت دل
 نالہ کرتا تھا سبکریا آ یا
 زندگی ہوں بھی گزری جاتی
 کیوں تیرا راہ کر رہا آ یا
 آوہ جرات فرما دیا
 لستی ننگ کی جسکرا د آ یا
 بڑھری کوچہ لوجائی ہی
 دل کم کشتہ مکر یاد آ یا

کیا ہی نہیں ہیں یہی لڑائی ہو
لوں ویدائی سی ویرانی سے
میں ہی حسنوں پہ لڑکی بن گیا

کہ تیرا تہ بندہ ہیں کر اور
نہ تیرا لڑکا لڑکے
نہ تیرا لڑکا لڑکے

انہی کلمات پہ لکھی گئی کہ
.....

بارش نہ وہ نہ ان آوازوں
.....

و دوست کس کو کہی ہو
جہاد تو جس کے طرح دست و فضا
توفیق یہ اندازہ ہمت ہی از
بیک کہ نہ کہا تھا کہ ہر کا عالم
یہ کہ دل آرزو کی پوری ہو
رہا ہی خاص ہی کسی ہو

اور وہ ہی وہ ظلم کہ یہ ہو
خوش ہو سوزا ہو سکی بارش
الہو نہیں ہی وہ قطر کہ ہو
میں ہی ہی ہی ہی ہی ہی
یعنی یہ ہو سوزا ہو سکی بارش
یہ ہو سوزا ہو سکی بارش

عاری ہی سہ دل جگر ہی میری تحصیل
انٹ وہ جاگیر احمد و فدا تھا

نکتہ وہ مجلس در خلوت ہوتا
رشتہ ہم بیخ غار کوٹا ہوتا
شہ عاتق کو رہنمائی گئی
کبیر بابا ہر ایک حسرت ہوتا
حاصل آفت نہ کیا خورشید گشت
دل بدل ہوتا کہ مالک لہو ہوتا
کیا کہوں عاری غم کی فراغت کیا
جو کہ کہا باخون دل بی منت گشت ہوتا

ایک دیکھ لینا سا موند لکلی رہ گئی
صاحب کو دل نہیں کہہ لکنا غور ہوتا
قاصد کو اپنی ہمت سے لڑا دیکھا
اداس کی خطا نہیں ہی پیر ہوتا

مومن سار غم کی قابل نہیں رہا
جس دل یہ ہارتا مجھ وہ دل نہیں ہوتا
حنا ہون ہر حسرت سے آج
ہون مع گشتہ درخورد غم نہیں ہوتا
مری کی ایل دوری میری گریہ
نمایا دست و پاؤں قاتل نہیں ہوتا

بر روی خشن است در بخت است
و کمر روی خشن و دل بد فاخته است
گویند از هر یک ستم و آزار
دلی و پای خفت فاختگی در دهان
خون و مین و زهر و زهره

بمان ای صدام نفس و کمان خنجر
در زخم و زخم و گوی و گوی
ایمان و خیال و عافیت
عقل و حسرت و حاصل
حیدر و بی و دل و دل

زین است که او گدازد و خند
در دهر و دامن و خنجر
شون سیاه از دهن و ران
بد و بد و بد و بد و بد
شک و خنجر و شک و خنجر
که کفر و کفر و کفر و کفر

عقل گشتی و دلی و مهر و مهر
کردن و خنجر و خنجر
در صحرای است و دهن و دهن
عاقبت کاف و ران و کاف
میر و انور و انور و انور
سک و سک و سک و سک

در بنی شمشاد زبیدار به پارسان سحر	بر رنفت چشم من میخیزد کیمت
نیرازی بر بسی سوز عمار غم نمایان سحر	نیمه ماهی و آب با طالع

بی ستانه صبا تبسم طره کنار	مانای بوسه مانا خود را بری زنده جان
صد زرد ام حسنه عواست و دانه	پرم صبیح شش نه رنگه کز رنگ
نه مندی سی عادت	راست بفرما کرد و یک با بقده
بیکل خضایی رجی و سی	مستل و نسیم و چای و حسن
پروانه بی لیل تری و احوال	بدان سه می یک نگارم می

چرخ کار بی آینه با ابر سیه کا	نصامت بی کفایت صوره پیکر کفر
جهان ساقی به تو باطل نمی عوی و تیار	دیف بوشن دریا نهی خورای طر

در دکان حدی کریم باسی دوا سحرانا	عشرت قصه دلی با نایب و جانا
----------------------------------	-----------------------------

نچرستی قوت من بر هر صفت	با ملکا افسان کنی
دل هوا لشکر و پاره خیمت	میشد کجا همی برین
ای عیاسی نهی من مجرم	که بدشمن را با بد
صف کسی که بد دل بر هر	با به عین انی که مو
دستی شناتر گشت خانی	بر لیا، دست و آخر
ی نهی ابر بار کجا بر سر	رانی رونی غم زنت
زین نیکست کل دین تو	بوت اگر ره طلق
نجی حی سلوه کل ذوق	خشم کو یای سر زک
ناکه نه بر کبی آسای	دیکه برسات من

ردیف الباء

هر هوا و وقت که سوال کشی	دی بطی دل و دست
بوجه مت وجهه سستی	سانه ناکه من جتی
چو هوا غرقه می غت	سرستی روری

بوی بهر استاده موسم که غنچه لعل
 موج بهر شوی را بی غرض و اوج سحر
 چادر موج او نسی من طوفان طبع سحر
 موج کل موج شوق بهر ضیاء سحر
 جعد روح نباتی سی حکمت نیاز
 دی بهر یکسری نه آب تقا سحر
 بسکه دوزی سی رنگال چون سحر
 شبه رنگی سی بل سحر
 موجد کل سی سیاهان یکرزگاه سحر
 سی صور من من جلوه لک سحر
 نشکر بر دهن من خوتا نای دماغ
 بسکه رنگی سی سحر خا سحر
 ایک عالم بهر طوفانی گفت فصل
 منو کعبه نه خیر سی تا سحر
 شرح منکامه سی سی زری سحر
 بهر قطره در بایمی خوش سحر
 پوشش او زنی من مری جلوه کل
 بهر هوا وقت که هوا اکس سحر

ردیف التاء الفوقانیة

۱۲. کافی بی نشانی تیری جدا کن
 از سحر که دنا انگار زرق فلک
 ۱۳. لکته سحر است سوزی دل سی سخن لکم
 خالی محو کیلک تو قوت نگر
 ۱۴. مار که فکلی کوخی سحر فکلیت
 جوی کوکی تیری خور غف که نکشت

۲۰
 بهر آنکه در روز عزای حضرت سید
 محمّدی سید دانه نعمت سید
 مبارک مبارک سید سید
 شاه شایه نیرنگ صورت سید

کسی کہ بتی ہی کوئی اکھنچ لب
مایدی مری مالیت بدی کرفت

اند خط سی هوا بی سر و جوار است
 اند و شمع گشته تپانایه ناطق است
 ایدل ناطقیت اندیش خط شوق
 کون لاسکات تپانایه دیدار است
 خانه ویران زری حیرت تماشا
 صورت نقش قدم جوان فتنه رقاصه
 عشق مدینه بداد رشک بفرنی ماه
 کشت و شمع خون اعتراف بیاچار است
 دیده بیه خون حمار اسنوخار است
 نیمه روشن کی اوس بکا دل شاد است

غیرون کرنا ہی پریشانی کا
 ناکہ میں جانوں کی اس کو ساہوار
 حکم کن کرنا حوں تو نہ ہو رہا
 جسکی جھک روئی دیکھ کر
 حیرت نہایتی شمع کے شکار
 یہ غول ابی بھی ہے نیند کی تڑپ
 بی تکلف درخت جو کسی نے جوڑا
 جھکوتا ہی سامنے وعدہ دیا دوست
 سہاگری ہی غصہ نہایت غمناک
 سنس کرنا ہی ان غم کی گفتار
 یہ بیان بھی سیاسی لذب از دوست
 ہی دلف شعر میں لکھتے ہیں

ردیف الحیم المجد المتعارف

محسن بنیاد و سب بیک کر ہی ہم
 زما ہی ایک رہ دل ہر جان کا
 اچھی قسمت کنارہ کرانی ہم حال
 قدم کا طوف جلد چوٹی پہنچ
 تار نفس بند شکار اثری آج
 سب کا یہ دربی دیوار و دربی

لوہم مریض غم کے بیمار دہریہ
 اچھا اگر نہ تو مسیحا کا کیا علاج

حیم الفارسی

نفس سخن از روی بیکسج
 اگر شمر جانسن انتظار بگویم
 گمان زری بی دانش بر یوحید
 بیک شایه و آیت چه گویم
 سخن بماند منت ہی انتظار ایل
 کیا کی یا اراکنا رسته تیغ
 بر و اوت پی محبت نظاره نگور
 بگوری ان چشم رسته تیغ
 به نغمه ادا اگر حق و رعیت ناز
 بنام بده زخم حکری بیکسج
 یری قدح می خورے صبا آتش ناز
 سوره و منکر سبب بدل سمندر

رویت الدال معده

دشمن منزله کی کشائش می چشامیری
 ماری رام سسی بن ایل خاصیری
 منت منت شکو کی لوی قابل نه را
 سوئی معزولی انداز داد امیری
 نسیم چینی می و چون بگویند اوتنا
 شعلہ عشق سیه پوشش هوامیری
 نور عرض نہیں جو پر سید او کجا
 کلمہ فارغی سہ مد خشی میری
 ی سیمون ایل جو یک کی اوتنا
 جاک پڑا کر یا نسیم صدامیری
 کویت جو سید سیدی مراد اعلیٰ
 سی مکر راسباتی بین صلامیری

نکته تاسون که آتش منیر و نیام چینی که گری تعزیه مهر و وفا میری
کسی بی عشق به دردناک لب کس که گریه کا سبک است بری

در دایه الرار المصل

بلا سی من چ به پیش قطره در و دوار نگاه عشق کو من مانی پر در و دوار
و خور اشک منی کا شاد کا کیا به رنگ که سو گری میری دیوا و در و دوار
نهنج سیه که سکر نوید منفرد یار کنی من چند قدم شتر و در و دوار
سوی کسی سقد رازانی می حبوه کست می میری کوچی من بر در و دوار
جوئی محبی سسر سودای انتظار و آ که بین دو کان مستماع نظر و در و دوار
بنیم که کز کاس لاله کی کیا معنی که گریه می میری دیوا و در و دوار
دو آرا میری بهانه میج ساسی نهی ادر و دیوار پر در و دوار
تو بین کشی منی منی میری که کی آباد همیشه بر دنی منیم مکیده کرد و دوار
نوجبه خود می شتر تمام سلات که شاد می میری میج سسر و در و دوار
شک که سو با غبار به من مانی میز حرف راز محبت مکیده در و دوار

کوز

کیوں بلکہ وہ تابخِ غارِ کبر
 انہیں چھتے کھنسی میں ال جہاں
 کیا تو دینِ حق میں جہاں عالمِ رضا
 تھیں میری قتل کویرِ خوش شک
 تھیں نہ تو کسی کو دینِ معیادِ خون
 و آخر کار کائنات کی کجاستم نہی
 ایک طاقی میں ہم اب تمامِ کجاستم
 تو تارِ ماندہ کسبجہ ضدِ دائرہ کورِ مال
 ان لہوئی باؤ کی کبر اکا تہا میں
 کیا مکان میں محسوسِ اقیقہ میں میرے
 کونسی تہی ہم حقِ تسلیم نہ طور
 یہ وہ عالمِ شوقِ ریدہ جاں

[illegible]

زلفهای میرادل حست و درختان
 بنویسند بی خست و سستی
 قلمم در سحر و جادوی این عالم
 و دست که قدرت منی بجای نشو و نما
 حسین آقا علم الفت من کی طوبیایا
 یحیی آب و طعمه کرار تنقیر لکوده یاد آید
 بحر بره و از شوق ناله کسایاتی برده و کوا
 نه از ناصح غایب کسایا که درستی
 برین دنیا چشمه شبنم که جو خایان
 سینه غریبه اشوبه بختی بی و نه
 لکه عجب و اطمینان که تانده و تکرار
 بهیم که صلح کرتی یا لایق دل بطلان
 که پشت چشمی حکمی نه و می مهر و ان
 که فرقت من تیری آتش مینویس
 قیامت یک سوای نه خایان
 چهار انبی آخر و حلیت ای گیان بر

صفای حریف آینه ایان که کلاه
 نکی سمان شین جاده فی سحر و جادو
 تغیر کس بر جامه کانیایان
 سوا حاتم و مردی بی جوی و غایب

خون کا شکاری بن کر چلا	کریاں چاک کاغذ بن گیا ہی سہا
نہاں نہ اتر نہ اٹھ نہ ہو	مرا آئینہ دل پاتہ سی ہی ایک بند
نکاسے حکو عین فدا کیا کھانا	شعاع یہ کہ کسچی ہو شمع ہی نہ
مداور وہ ہی سب سے شہنا ہر گنا	شعاع ہری تہ شکر کی جہرہ
نہ کو رہے مساق ہی خجی خجی	فروع دلاخ خنک ہی خوف طبع
اسد ہی سون کا قابل کشتا	کہ نشن مار کر خون عالم بری را

نکاح صحت سے ہون کہ خواجہ چاشن
تکلف بطرف ملی کا بجا ریب

دیف الزار المعجہ

خارج بھی کجا لہ باز صبح و شہر	ہی داغ مستور زبیت کفن ہر
ہو بار غلبان ز بار دست برفہ پر	ہو کفر و شش شمع داغ کفن ہر
مجانہ جگر میں پان چاک ہی نہیں	خیاں کہ کسچی ہی بت پیدا فنی ہر

سرب مطبق کجی سون چوون سبار
 سبیز دریا پان نور و نوح و نوح
 به سال طوطه عایشی بر داغ کمال
 بر فلک ه عانی بی ملک پرت
 وجه و صفت شجانه خون غالب
 جهان بکا کرد و بی ملک کمال
 گشتی نه خاک پیوی بر سوی عیاره بار
 کردی آینه انتظار بر و طائر

هست سخی گرم و دید که ز سر خاک
 نقش مایه بی بی سب کوی خار و
 کزری بی ایا بهار و نور
 کاغذ آتش شمع و بی صبح و شب

۳۳ کل برین نیر و سبار
 ۴ و اور آریا شمع کمال
 رفت کمری سب سب و سب
 کز قفا الف و ص
 ۳۴ من چو پانی خلک کی و اور
 ۴۵ من و اور اندیشه بی و اور و اور
 ۴۶ هر من آواز باغی سینه کمال
 و نه باقی سب طائر و پور

و بی دین کس کس نکری
 نسل دل من میری و قطره چوت
 ای تیرا غم و یک قلم انگر
 لود و بلو که کربس از کجا
 سوز و پنهان و کس غم
 ای و در جفا و دست انداز

در این اسیر المجد

مراد دین زری که نظر تازی
 جو حین منن بیای من چرخ بازی
 خوب وقت آفتاب منن بیای من چرخ بازی
 دشنه ایک برسانو با بهی چو اکر
 نه کثری بهی بارش از این بار
 خود بخو بهی بی طل کوسه از این

مکینا ہوئی جسے شمشیر سے بھنا دوں گا کہ سر پہ لگاؤں
 (کاف) اذیت انہیں پہنچاؤں

نہی کر جس پر جلالت بہرہ کا لگاؤ تھا تو میں وہی بکار اس
 دے جس سے موتی کی شکل عاشق نہ کھلی سمجھ کی اپنی کالی کورہ صرا
 راجہ العین الجمیلہ

جادو لہ سور کو وقت شامی یا نہا
 بچھڑ کر گئی ہاں توں غوش واد

سوی سے سنس مل لے نہ گائی	نہ کھارے سور جادو آگے
یہ بات فرمیں کہ شمع سوچی باقی	زبان اہل زبان میں کہ گھامو
نظر اہل قنای فسانہ خواہی شمع	کری صوفیہ یا شعلہ فندہ نام
میری لڑائی ہی ظاہر تھی تو انی شمع	تم کو حسرت بردار گائی ای شعلہ
جھوٹہ زری باجوبہ پریشان شمع	بہر حال کہیں آہر از کر قی ہی
شگفتگی سے شمع کلاؤں اور شمع	نشاط دین غم شکی باجوبہ

جلی ہی دیکھ کے بالین بار رہو اسے دل بہرہ یگانہ
نہیں دیتا

نیم گھنٹہ پہلے کی دوسو گھنٹہ سے بیان کیا ہو
جدا شعل کہ کوئی نیم گھنٹہ کی بات

رہیت کا کافی ہے

رغم و چہر کمر کھانچا ہے پروا
گرد و بارہا برسی مان نامز رخم
مچکو اور زانی رسی تھلو سار کی جو
نالی بیل کا درہ بخند بک گاند
نور برون تنہا زار بحر رکھا کانی
گڑس اصل ی رخم وید
داد دیا ہی سہری رخم حکم کی آہ وہ
بہر کر خباتن مخرج مانق حیرت
دار طلکے کا نام وانی
نہ کی سند نہ کس نہ کی سند
نیم شعل خندانہ
رغم و رکتا تو میں گھنٹہ سے بیان کیا ہو

او کو باسی المیہ عمر از سوتی تک
 یوں جنبا ہی تری نہاں گئی
 ہم سر پہ مین حلقہ صد کام بند
 دیکھیں کہ زری قطرہ ہوا
 ماضی صوفیہ اور رنڈا بیتاب
 دیکھا گیا خاک و گداز
 منی ہمارے لغزش نگار کی لکھن د
 خاک ہو جان کے ہم کو خبر سوتی تک
 پر و خورشیدی شمیم کو فانی نصیب
 مین بیرون کی گداز
 نہ تیرے شیش نہ دھت مٹی غافل
 گری برسم ہی ہاں پائیں
 سستی کا اسد کس سے مرگ ج
 شمع مرزبان مین جلای ہی سحر ہوا

کاف فارسی

جلوی بغین اجابت عا نامہ
 بعضی بغیر یک دل بی عا نامہ
 دل داغ حسرت داکا شمار
 میری کہ نہ کا مجھی جا ہی انا نامہ

دلف لالم

سقا ہلاک نریب فانی کل
 نیل کی کار و بار بہین خیر کا

از او رسد مبارک که بر طرقت
 نوئی تری ۰ مدفد دایم سوا می از
 جوئی سو خوش رنگ کدوئی می
 او و نی بالک غنیر زبانی
 خوش حال است برت می کاکو
 رکنا خوش سایه بر زبانی
 ایجاد کرنی می سحر کجی
 سیرا فیه نف عظم ساسی
 شید ه رگنی من محی باو مبارک
 بنیادی بنزری دل بی بوی
 سطوت سی تری حله من عیور
 خون سی سیری نگار دین اا اا
 نری می حله کاسی بدو کاکو
 نالک می اوستی هم خوشی آرزو
 بی اختیار دوری می بدو قفا
 حکا خیال سی کجی غنای کل

ردیف المسم

هم نشین می از او دکنش از کفیر
 برق سی کرتی بر شش ششم
 مصلحتی هم که بی کجی باز خیال
 من برق کردانی بنزک بر تجماع
 باوجود کجیان مکاره بد آیین
 حجابان شبنان دل پروانه هم
 سعت سوز نه قناعت غنیر که خو
 من و مال کجی کاه صمت مردانه هم

دائیم محبت میں رہنے والی ہوں
جانی میں سیدہ بڑی کی زندگی

الہی اصل دل سبکی نرا اسم
متاعِ خانہ درخبرِ خدا معلوم

جگہ باریغیر میں ادا وطن میں دور
رکھ لی میری جانی میری سبکی شرم
وہ حلقہ نہ لے لی کچھ میں نے
رکھ لی میری دعویٰ از سبکی کی شرم

ردیف النون

بوں نامخت حقہ سی ایک خواہش کرو
غالب مع خوف کسی کہا نسی کرو
وہ قرائق اور وہ وصال کھا
وہ شب و روز وادہ سال کھا
فرستہ کار و بار شوق کسے
دوق نظارہ جمال کھا
دل تو دل وہ دماغ ہی نہ
شور سودا سی خط و حال کھا
نہی وہ ایک شخص کے تصور سے
ابے رعنائی خدا کھا

یہاں آسمان میں ہے روزِ ناز
سے شہا قمار خاں بہشت
فکر و خیال میں ہے کہنا یا سوچ
مضحل ہو گئی تو غالب

ن میں جاقت جبریل چال
وہاں جاوین کہ وہاں
میں کہن اور یہ وہاں کہن
وہ وقت اسد میں عہد ال کھان

ابر و لہا خاں و س کل کہ گلشن میں
نہیں کہی کہ چہ فانی سر بر تن
سولی میں جمع اجڑا ہی گاہ افغان
۱۱۱۔ رکی رہاں غم اندہ سر
رواق چستی عشق خانہ دوران ساز
زخم سلوانی سی مجھ پر چارہ جوشی
سکہ میں ہم اکیاں تار تار کی سی
سیرہ اندک دلائی نامیور کا

سی کر باغ تنگ سیر سحر دامن میں
رکت کر اور گیا جو خاک و مرن پھر
درد اس کی کہہ کہ وہاں فانی روزِ ناز
بہ نہ فوج سی کم جسی روزِ نہیں کر
انجمن ہے شمع سی کر برق خرم نہیں
غیر سمجھا کتی لذت زخم سوزن تار
جلو کل کی سوا کر دانی مرقع میں
نون ہی ذوق دردِ غلغلا مریں کر

دعوت رسید و سر به ایماز گاشود
همی گزینی توئی گزینی نمی گزینی

بیت

مهر بان بوی طرب و جوی جوی سوت

مهر کید وقت نهی بوی که بوی

ضیف مد طبعه افکار کاشکوه تیا

بیت کور نهی که او نهی

ز رشتای نهی بگوستم کرد

کیا خشم نهی منی کی که گاهی

بیت

بیت نور کی می نهی نهی

اکب جگر می سری بون نهی

شوق از دست من و رانی می بگو

جاده غیر از که دیده تصور نهی

صفت لذت از ارادی جانی می

جاده راه و فخر و شمشیر نهی

رنج و میدی عاید لوازه می

خوش سوز اگر باله زونی کش نهی

سر کجایان جهان زخم سید لجام می

لذت سنگ باندازد فقر می

جست بزم خست میاکی و ستا می

کوی نقضه بحر حلیت نقضه نهی

لر انا عقیقه می قبول می

ابی بهره می جو معتد میر نهی

بہشتی بہشتی بہشتی بہشتی

غیر تکرار سے نومید نہیں

جانساری شہر سے نہیں

سلطنت دست بہت اسی کی

عامی جان ہمیشہ نہیں

فحیلہ تیری سماں میں چود

دیرانی بر تو خوار ستیہ نہیں

راؤ بڑھ سوئے سوئے ہو چاہیے

ورنہ درجانی میں کچھ نہیں

گرد آسن تک طرف سے ڈریے

غم محرومیے جاودہ نہیں

تے میں ہی میں امید ہو لکھا

نکو جس کی بھی امید میں

کمال لٹی مانند کل سو جا دیوار میں

ر سکال کر دیہانی کعبہ است

سندی وصف ابراہی کر سار میں

اعت کل سب سے غلطی عوی رکی

من حسن بودی لی خیم میں لکھن

ت مرید بدید سجدہ پکار

جهان تیرا بخش قدم دیکتی می
دل تشنگان حال کج و سکن
نیری سیر و فارست سی لکت و ادا
تماشا که ای محو آید دارے
سرخ قف نالی داغ دل ہے
بنا کر ضرور کا ہم ہمیں طالب

خیالیں خیالوں دارم دیکتی می
سویا میں سیر عدم دیکتی می
قیامت کی قفس کو کم دیکتی می
نچی کسنتا ہی ہم دیکتی می
دشمن و کا قفس قدم دیکتی می
تماشا سی الی کرم دیکتی می

ذکر میرا یہ بی بی اوسی منظور
وعدہ سیر کھستہ آن خوش طالع
شاہد رستی سطلق کی کمری عالم
قطرہ اینا خفیت میں ہی الیک
حسرت افی دن خرابی کوہ طاقہ
میر جو کہ آید ہم لنگی قاضی

غیر کلمات کمر جاوی کچھ دیکتی می
مردہ قتل مقدر ہی نہ کوہ میں
لوگ کتی میں ہی برجن منظور
مکو قلعہ نکست طافی منصور
عش بر جو بد کی کوئی تی بخور
کس عورت وہ کتی میں کچھ دیکتی می

ظلمه کز طایف المومنین الی غیره
صافیت درویشی بنیادهم کلم
برایج روی کی تعالی من جلالی

نرماد طایفه من کسوتات حق می باشد
وای من دور که افتاده المومنین
میری روی بیخت کی استخوان

ناله جرح طلب ای ستم کارین
غشی و در می عشرت که خور کانا
کم پس و جسی سرائی من معلوم
ای عشق کجاست کجاست کتب
وای مرغ روی سلیم و با حال وفا
زنگ نکلن کل و لاله پستان کون
سبد کل کی ای نه کبری سی کل
نفسی سی کرتی سی انبات مرغون
کم نند جلوه کبر من می کوی شست

تقصا صدای خا بشکوه پیدا من
سکوت کیم کویا من غم و نغم
دست من سی محبت هیش که کبر
ظلمه خروج کیم اندر سلی استادم من
چنان کیم من طاعت فراوان من
کز خا طاعت نشه رنگه رایا من
فرده ای مرغ که کل از من صبا من
دی سی طایفه ای کیم کیم کیم
بسی غشی سی وای غدا الما من

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

فما جئتموه من قوم لئال
ولم يكن لكم بهما علم

دل کا کرگیا اور کوئی نہایت
میں سے اٹھ کر اٹھ کر اٹھ کر اٹھ کر

سبکی و طریقی تفسیری و تفسیری

سیرت النبی صلی اللہ علیہ وسلم
 وہ کائنات کے آفرینگار ہیں
 بڑی رحمت اور مہربانی سے

[Signature]

محبت و دوستی و ایثار و شجاعت و
 ایستادگی و وفاداری و...

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

عشر کما در کتب کهن و کتب کهنه

میں نے اس کو اپنے لئے لیا ہے
میں نے اس کو اپنے لئے لیا ہے
میں نے اس کو اپنے لئے لیا ہے

نیدستی یزداپی معلوم ^{۴۴} اشک کوئی نهد واپز اند قی من
 تشرنگ سی سی داشته کل مت کب بند قبا با ند قی من
 غاطهای مضامن مت بوجهه لیک نالیکو رس با ند قی من
 اهل تدبر کی با اند کب ان آبلون پیر چا اند قی من
 ساده بر کار من خوان آ ممسی بیان وفا با ند قی من

زبانه سخت کلم آزار سی کاین آ و کر نه عتو توقع زیاده گشتی من

دیدارگی شش چشم ز بار بی من یعنی عاری حب من الکتار بی من
 دلکوز از حسرت دیدار کر چکے دیکھا تو هم من طاقت دیدار بی من
 لمانیر اگر بند بی من تو سهل سے دشوار تو بی من کی دشوار بی من
 بی غش و عوکت زمین سکنی یاور من طاقت قدر لذت آزار بی من
 شوریدگی کی دهنده سے ہی و مال شش صحرا من خیدا که بهار دیوار بی من

کجانش

کسی شمع به دست ایضا در بطریقت	بسیار از این سوره بخواند بر او بریزد
از کماله دوی آن که میری ضد کوان	از خنوا ی مرغ قناری های آن
و این بی در کی صفت ترکانی در کشت	حال آنکه طافت ناز و ریختن
از سیاه رنگی بکون نمرطای ای خدا	ترتی میا چون نه من لوا می آ
دیکها است که خلوت و صیبت	دیوانه که نشینی می و بشاری کار

بیهوشم جو بحر مدح و دگر و غش	کسی حساب که کسی نه ر که و غش
ده اسی که من عاری نه الی قدس	کسی هم او که کسی بی که که و غش
نظر لکی نه که ای سکی است و بازو	بیهوشم که کیون میری نه و غش
نیشوی چو ابر طرف کلر که کسیر	هم اوج طالع لعن که که کسیر

نیشوی نیش خم کوی خیمه در خرمی	برای رانشکای من نه خیمه و غش
موی سی فایع زدن با شاخ و را	نعت سید لایقی بی زبانتی نه و غش

داد و ستد خلاصه کرد که دهم از کمال
 میان کسب و بیعت کسری میسر شد
 گوشتش نان بر طبعی بود خون آ
 بودی سر و تن که بود نساکی الکی
 بخانوی یک سوئی بود بر صیقل یافت
 نزاردن لایحی خون عشق در
 پس زندانی تا نیر الفها خوان

لیکن نام خاکی میسر میسر شد
 شست و جو کرد و بر قهوه و کمال
 سوختی خنده احاطه حریف با برین
 برافشان سرامی من مثل زهر
 فوکل سوخت سوخت سوخت سوخت سوخت
 سیه مو کمر سودا سوکای فطره
 خیم دست دوازده سوکای طبعی

فریاد کانی نظر من خاک زمین
 مکر غبار روی بر او را ایحای
 بهر شست و شام که آمد آید
 هلا او شستی سوختی سوختی
 سبب جلوه کل سی خراب من

سوختی سوختی سوختی سوختی سوختی
 و اگر شست و شام که آمد آید
 که غیر جلوه کل مکر زمین خاک زمین
 از زمین سوختی سوختی سوختی
 شربت خانه کی بود از زمین خاک زمین

سوا سون حسن کی غار گری شرمندہ
 سہاوی حسرت تو بگرہ خال پیر
 تھوڑی سی بات لکلی کی
 کھلا کہ فائدہ غرض سہاوی

خونہ ناشکفہ کو درستی دیکھا کہ
 ہو گئے ہونہ سون میں نہ ہی
 پرستش طرز دلبری کہی کہ
 ایک سرگیا اشارہ ہی کالی ہو
 رات کی توت بنی سائنتہ لی قریب
 اتنی میان کریں نہ کر خلیج
 غیر سہاوی کیا بنی یہ جو کہا تو دلبری
 شامی آن مینا اور یہ دیکھا کہ
 نرم ہون سکی رو برد کیون خوش
 او سلی خواستوی میں ہی بدھا کہ
 مینی کھا کہ نرم باز جانی غیر
 بیکلی تم ظریف فی حکو او ہا ہا
 مجھ سے کھلا جو اپنی جانی میں خوش
 کہنے کوئی یار میں نہ کی وضع ہا
 کرے کوئی یار میں نہ کی وضع ہا
 زرتری لکھن سنیاں جہلم ہون کا
 جو بیکہ کی کہ رختہ کیونکہ سو رنگ
 دیکھ کہ میری خودی جلیلی ہو کہ
 آئینہ دار بن گئی حیرت نفس کہ
 موج محط آب میں باری ہی
 کھنڈہ عالم کیا رہے کی دوی کہ

دارشکل بیاض بگامگی نہیں
بیرقش خاک درسی بگامگی نہیں

ابنی سس گزیدہ خبری دست بگامگی
اسی سس گزیدہ خبری دست بگامگی

دوست سس مول لٹھی بیان میں
ابنی کو دیکھتا نہیں دق سس دیکھ

یعنی بیہ سسری دکی ماہر سسری
ایک ماہ دیکھتا نہیں سسری

دسی سادہ کی سس جان کون کون
دستو ماسون حب میں کو اوس میں
بہاگی نہیں ہم بہت سوسکی سسری
مرہم کی سس سس میں بہا سس دور
اسد سس فوق شوت نور دسی سس
چس سس کل بہا سس بہا سس
سوار کس سس دور سس یاسی سس

سیات کیون شوت کی سسری
رکتا سس سس سس کی سسری
سو کر سس داسی میں سسری
تن سس سس سس سس سس
ہتی سس دس سس سس سس
اور تی سس سس سس سس
کسی میں کیون سس سس

تسک کو سو کی جواب میں یا نہیں
 کہتی ہیں آج کو بہت بڑا کہ بدن باز
 غائب ہے مگر ہم کو کہو مگر نہ
 دنیا بھول کر کی خبر نہیں پوچھ کر

نہایت کر چڑھتی ہیں بی ہم ہی ہو
 دلوں میں بچوں کی جو وفا کرتا ہے
 نصف سے نفس کی موری طو کر
 جان کر کچھ غافل کہ کچھ سید ہی ہو
 رشک عطر می درد آزار مالک عزیز
 سدا در اینکی جو وعدہ کو مار جا
 دلی خون کی نیکی لیا وہ لیکن آیا
 تم وہ تار کہ خموشی غافل ہی ہو
 لکھنا انیکا باعث نہیں کہلتا ہے
 طبع سلسلہ شوق نہیں ہے شہر
 صدرہ انکس میں میں ہی ہو
 تقدیر دہری کو قیاس ہی ہم ہو
 تیری کوجہ سی گنا طافت و مہی ہو
 یہ نکاد غلط انداز تو سہم ہی ہو
 نالہ مرغ سحر تیغ و دردم ہی ہو
 ہنس کے بولی کہ تری سیکر قسم ہی ہو
 باسیر رو قہمی دیدہ اسہم ہی ہو
 ہم وہ عاجز کہ غافل ہی سہم ہی ہو
 سوکس پرو تاشا سودہ کم ہی ہو
 عزم شیرخفت و طوف حرم ہی ہو

آن جان سی کہیں ایک تیرے باب
 باد کہ سبزہ فکریں ہی ہو

ریا بی جگر جان کو بھی
 ہم سخن کوئی نواز رہا آن
 اور دینا دینا ملک کہ نہایت
 کو بھیج سارہ ہو اور سارا بھون
 بڑی کرتا تو کوئی نہو چار
 اور اگر مر جائی تو نہ چون کوڑ

رویت آتا

سی سبزہ زار سرد و دیوار عکس
 جسکی بہا بہیو پیر و سکی خزان
 ناچار سا کسی بھی حسرت اوٹھا
 دشواری رد و ستم عمر ان پو

اڑھڑا بہ ذرہ دل و دل سی آفت
 طوطی کو شہر حیات نہ پو

رویت الیا

صد جلوہ رو بروی مرگان اوٹھا
 طاقت کہاں کہ دیکھا احسان
 سو سنک بر برات محاش نہو
 یعنی نہو زینت طفلان اوٹھا

ای خانہ خسرانہ احسان لگتا
بایرہ بسم نبیان لگتا

دوار بابت فردوسی خم
بیسری زخم شک کو رسوائی کچھ

ہیون بکس انکہہ قبلہ حاجات جا
آخر شعلی کچھ تو مکانات جا
ہاں کچھ کچھ ملا فی مافات جا
تقریب کچھ تو ہر ملاقات جا
ایک گونہ خودی دلی دن رات جا
خاموشی سے سنی نکلی خوبات جا
سر زنگ میں مبارک اثبات جا
رو سوی قبلہ وقت مناجات جا
عارف پیمائے مست می ذات جا

مسیح کے زریزہ خرابات جا
عاشق موئی میں ایسی آتشیں بر
دنی دای فلک دل حسرت برت کے
سیکھی میں زخون کے لئی ہر صورت
می غرض نشا کس و سیاہ کو
نمودنای اصل غلبہ فروغ کو
می رنگ لہ وکل نسیم جدا جدا
ساری خم بہ کبھی شکام خود کے
یعنی محب گردش سجادہ صفات

بہا طبع میں تمام ایک لکھڑی ^۵ سور نامی زلف و ...
 رہی مستوح سے ازردہ ہم ^{تکلیف} کلفت برایت نہ ...
 خیال مرگ کہ نہ کہیں دل ازردہ ^{بجھے} میری تم نہا میں میری ...
 گزرا کا شہر محلو کیا معلوم ^{ہاں} کر مونا باعث افزائش درود ...
 نہ انا بر شایع جا پر مار فرماو ^{میر} میری ریاضی بی بی میں سے یکم ...
 سی غلو جو ہشت سانی کرد و سی ^{کچھ} سی میہا سی بکے با طلم و از کو ...
 سیری دلین غار نیچے فی وصل ^{شکوہ} خداوہ دن کر جمی اوس میں ...

ہی نرم تباں میں سخن ازردہ لبوئے ^{نک} تنک ی میں ہم افسی سادہ طلبہ ...
 ہی دو رقدح وجہ بر بنیانی صہیا ^{بکبار} بکبار لگا دو خم می میری لبوئے ...
 زندان در سبکہ کستخ میں زام ^{زہ} زہ تہا رہونا طرف اولیٰ ادا ...
 بداد و فادیکہ کہ جانی رہی ^{چانی} ہر خند میری کو تہا رہی لبوئے ...

اگر تہیج کیا کہ ہر غم او کی غارت کرنا^{۵۰} وہ جو کہتی تھی ہم ایک حسرت تیرے

۹۰

نہا کہ شگایت کے بھی اتنی ترسی جا
سچے ہیں کہ جو کہہ رہا نہیں کر رہے
نائب احوال سنا دیکھی ہم ادھر
وہ سنکلی بلالین بہہ اٹھا رہا ہے

غم دنیا کسی باہی نہیں فرصت اذہا کی
فلک کا دیکھتا قریب تیری یاد کی
کس کا کس طرح منہ میری کو کچھ پاپ
نسیم کہا تھی ہی اکوٹ فرنی کا غم کے
لش پر غیا نہیں جلد آتش کا آسان
ولی مشکل سی حکمت دلین جو ہم ہسائی
اوٹھی تھی سر کل کو دیکھنا شوشی بھائی
او بہن مہطورانی غم کو کا دیکھنا انا تھا
تیرا نام تھا ظالم کر محمد جانے
سما رہی دلی نہیں التفاناز بر مرنا
میری طاقت کہ ضامن تھی تو کی کا اوتھا
لکھ کو جو حادث کا شمل کر نہیں سکتے
بدی ایسی جس سے نہ کھنسی بارہنگی
کہوں کیا خوبی و ضاع انبیا نوربان

حاصل سی پتہ دیو پتہ ای از دھڑا^۹ دل خوش کریدین می دل سوز
از من شمع کھنکھ سی جھکوی جھکاو
میں بھی سو خیزیں سو رور دیہات

وہ سبز زردی مٹا کہ غضب وہ مارنیں تباہ خدا کہ مای
صبر از یادہ او کی نگاہی کہ نظر طاقت زیادہ او کا اشار کہ ہما
وہ میوہی تازہ شیریں کہ فادہ وہ بادام نیاب کوا کہ مای

کیا تنک ہم شتم زدگان ہی حسین کہ ایک بیضہ مور اسماں ہے
سی کاشیات کو حرکت تیر فوج سے برتوسی افنا کے ذریعہ جان
حالانکہ ہی بہہ بیجا خارا سی لالہ لک غافلکو میری شیشہ پر ہی کاکھان
کی او سنی گرم سبہ اہل موسیٰ کی ادی نہ کیوں پسند کہ ہند اسکا
کیا خوب نمئی غیہ کو بوسہ نہیں دیا بس چپ ہو سہاری بھی نہ میں باز
بہا حجب کی سایہ دیوار یارہ میں فزان روئی کشورندوستان

ہستی کا اعتبار ہی غم فی مرثا دیا " کس سے کیوں گرد غم بلکہ فنا ہے
 اپنی ہی اعتماد و فاداری اس قدر غالب علم سچو جس میں نام و مال ہے

درد سیبری ہی بخار براری ہا ہا ہے	کیا سوچا تم میری غفلت شعاری ہا ہا ہے
تیرے چین کرتا ہا انوب غم کا حوصلہ	تو ہی ہر کیوں کی ہی میری غمسا ہا ہا ہے
کیوں میری غمخواری کا تجھ کو ایتنا حیا	دشمنی اپنی ہی میری دوستداری ہا ہا ہے
عمر بیکار فونی جانا و فاما نہ ہو کیا	عمر کو یہی تو نہیں ہی بادیاری ہا ہا ہے
زیر کاری ہی بھی آتے ہو ہی زبرد کے	یعنی تجھ ہی بھی اوسنی ساز کاری ہا ہا ہے
طغیانی ہی زحلوہ کو کیا ہو کیا	خاک پر توی ہی میری لالہ کاری ہا ہا ہے
شدم رسوای سی جا چلتا خاک پر	ختم ہی الفت ہی تجھ پر دوداری ہا ہا ہے
نالکین ناموسیان محبت مل گئے	اوندہ کئی اپنا ہی راہ و رسم ہا ہا ہے
ہاتھ ہی تیخ آزا کا کام سی جا ہا	دلہ ایک لگنی نیا یا رحم کاری ہا ہا ہے
کے کچھ کاتی کوئی شہبہ ہی رہ گیا	ہی نظر نہ کر دے اجتر شعاری ہا ہا ہے

دشمن محو پر یام چشم محروم خیال
غصہ زنی بکرا نہ سنا غالب بی شک

ایک دل تیر بنا امید داری یا نہ
رک یا تہا دلین کچھ فوق

کستنی میں عالم ہستی سی پاس سے
لینا نہیں میری دل اوار کی خبر
کچھ بیان سرور تب غم کہاں تلک
میں دودھ در سچ بکھانہ و فر
تی حقد رلی شتاب میں نہ آ
رنگ مکان کوئی نہیں سی شرف

تیکہ کوچہ دینی یہ کہ سرنی کی پاس سے
انہک سب بات کسی میری ہی پاس سے
میر میری بدن یہ زبان سپاس سے
ہر جذبہ اسکی با دل حق شناس سے
اس بلغمی فریج کو کرمی ہی اس سے
مجنون مجرک یا معج جمل اور اس سے

کر خاشا شوی فائدہ اخذ حال ہی
کسکو سنا دن حسرت اظہار کا کلا
کہیں پردہ میں آئینہ برد از اخی

خوش ہو کہ میری بات سمجھی جا
دل فراموش و خج زبا ہی لال
رحمت کہ غدر خواہ لے بول

ہستی نہ کہیں گے اپنی زندگی
زندگی سے ہی میری زندگی مرے
انکے کے سیر پر میری کسی کی
قدیم کہلی کو لے سکو شرویدار

میری تھی فضا کی تھی آواز
جس کی تھی میں نا ایدہ اسی طرح گویا
خیر کیا فیصل کل کسی کو کو تو ہم
وہی ہم میں نصیب ہے اور ہم یاد رکھا
وفا کی لہر ان آوازوں کی ہم
انرز ماہ لہجہ کی یاد سن رہا ہے
نہ لاسی ہوئی لہجہ کی بے بیج تو ہے
کف اخیر میں ہے چھتہ بندہ مرے

خوش محلو بہیشتی ہے
میری خشت کی یہ تہیت ہے
قطع کجی نہ بے سلسلہ ہے
کیونکہ ہے تو خداوت ہے
میری سولی میں ہے کیا رسد ہے
اسی وہ مجلس میں خدوت ہے
سم ہی دشمن نہیں ہیں
غیر کو تجھ ہی محبت ہے
اپنی ہستی میں ہی ہو کچھ ہو
اکسی کر نہیں غفلت ہے

کون کون کر کے کی فرستے	کون کون کر کے کی فرستے
اگر وہاں کے کون کون	اگر وہاں کے کون کون
لی نازی تیری عادت ہی سے	لی نازی تیری عادت ہی سے
تو تیری عادت ہی سے	تو تیری عادت ہی سے
تو تیری عادت ہی سے	تو تیری عادت ہی سے
تو تیری عادت ہی سے	تو تیری عادت ہی سے

بیتس میں کزرتی میں کون کون ہی سے

سی آرمیدگی میں نکو جس کا جو	سی آرمیدگی میں نکو جس کا جو
دسویں میں اوسکے انفس میں	دسویں میں اوسکے انفس میں
مستانہ طلی کروں سوئے ہوا	مستانہ طلی کروں سوئے ہوا
کرتا ہی سیکہ باغ میں قوی جا بیان	کرتا ہی سیکہ باغ میں قوی جا بیان
کہ تا کہ یہ کیوں میری لگا سجا	کہ تا کہ یہ کیوں میری لگا سجا

نند کی اپنی جس جس نعلی کرڑیو ۴۵ ہم ہی کیا یاد کر نگی کہ خدا کی ہے

رفار عمر طبع رہ اضطراب ہے	اسکال کی حساب کے ہزار نقاب ہے
میٹھی می می کسی سر و فشاں بہار ہے	بالہ در و جلوہ موج شراب ہے
زخمی ہو اسی پاشند بای ثبات کا	نہ بہا کی کی گون نہ آفات کے تاب ہے
جادو دہلہ نوشی نہ انک تہمت	غافل کمان کری کی کیتی خراب ہے
نظارہ کیا طوف ہواؤں کی حق کا	جوش ہار جلوہ کو جسکی نقاب ہے
مین یا مراد دل کے تسلی کو کیا کروں	مانا کہ تیری رخ سی نگہ کامیاب ہے
کر رہا اسد مسرت بنجام بار ہے	قاصد یہ محک و رشک سوال و جواب ہے

دیکھنا قسمت کہ اب مینی بہرہ آج	میں اوس کی بیون ہلا مجھ سی دیکھا جا ہے
ہاتھ دھول سی ہی گرمی کرانہ نہ ہو	آہنہ تندی صہبائی بکھلا جا ہے
غیر نوازت کیو نہ کر منع کسانہی کری	کہ خیابانی دسکواتی ہی شراب جا ہے

سون کو بیدار یک بر دم مالہ کنجی چکی
 دو بجم بدبیری نرم طریح سجود
 دلکو وہ حالت ہے دم امی ہی کمر چاڑھ
 نفیر سو جا ماننی مال کرنا لہا مار
 برجم ایسی کہو جاتی ہی دیکھ دھاجا
 شل نقش مہ غامی غریبنا جا
 او سکی نرم آرائیاں سنکر دل رکھو
 سو کی عاشق وہ برینج او تارنگی کیا
 نقش کو او کی مستور ہی کیا کیا باز
 مدیر میرا جنس دل دو دہاکی ہی آ
 با جس محبت آتش باکی کس شہر اجا

کرم فریاد رکھا شکل نہالی فی سحر
 زبیر نقد و بیان کا حقیقت معلوم
 تباں بحر منی بر لبالی فی بحر
 لی لیا بہ میری ہمت عالی فی
 کرم فریاد رکھا شکل نہالی فی سحر
 زبیر نقد و بیان کا حقیقت معلوم
 تباں بحر منی بر لبالی فی بحر
 لی لیا بہ میری ہمت عالی فی

کار با هستی لاله زار سامانی
 زنجیر ساقین برک ساقیت معلوم
 مسی بنج قیامی کس طرح او تکیا

برق خرمی حب و خرم و سر
 باد جودان جبین خواب کن پریشان
 دین و نیت دست عمر تحلیلی

او که رویه در دیواری بنوع خاص

هم بهایانی من و مادر منی را تو

سادگی پناه سکی مرغان کی حسرت بیز
 و بخت فقر بر لذت که جواد تنی صا
 کر چه سی کس کس برای نیلی با
 بس عجم نام امید غایب بلحا
 یک ره کیون کیچی و اماند لی کوسو
 بایر راز اش دوزخ سوار اول
 ی سز شور و نه غافل بر حجاب

میر من چنان که بر خور کفایت
 سستی بهر جام که گویا بهی مری
 ذکر میرا محبتی بتری کلا اس
 چو ایک لذت سحر سعی حاصل
 او به نفس سکنه سارا حقه مقرر
 فدا شو بهار کس کی است گل
 نمر که رانی به کس کی است گل

دل سے تیری گاہِ حُکمران اور گئے
 دوزخ و گواہکِ ادا میں ضامن کر گئے
 شوقِ جویا پہنچے خوشالذاتِ فریخ
 تکلیف پر دہ داری زخمِ حُکر کے
 وہ بادہ شبانہ کے سرستانِ کھان
 اوڑنی پیری پی خاکِ میری کوئی تیر
 اوڑنی بس اب کہ لذتِ خوابِ سحر کے
 دیکھو تو دافری اندازِ نقشِ باب
 بارِ بارِ بوسِ حسنِ کہ بستیِ شکار کے
 نظارہ فی ہی کام کیا وہاں نقاب
 فردا و دی لا فترۃ یکبارِ مٹ کیا
 مارا زمانہ فی اسدِ خلدِ خلیں نہیں
 کل تم گئی کہ ہم یہ قیامت کر گئے
 وہ ولولہ کھان و جوانی کدہ کر گئے
 سنبہ جو بای زخمِ کاری ہے
 اہ فصلِ لالہ کاری ہے

پہرِ کچھ اکبیل کو بقرار ہی ہے
 پہرِ کچھ اکبیل کو بقرار ہی ہے
 اہ فصلِ لالہ کاری ہے
 اہ فصلِ لالہ کاری ہے

قبلہ مقصد نگاہ نیا ز
 خیم دل خیس رسوا سے
 دسی صد زک مالہ فرسا سے
 دل سوا خیم نام ناری ہی پر
 جلو بہر عرض باز کرتا سے
 پیراوسی ہو فدا بہ مرقی بین
 پیر کبلائی در بعد المیت ناز
 سو رہا ہی جہان میں ادھیر
 بہر دیا بارہ حکمرنے سوال
 پیر سوئی میں کو اہ غیب تلخ
 دل و نظر بان کا بہ مشورہ تما
 خود می بی سبب نہیں غائب

پرو ہی پردہ عساری سے
 دل خدایہ دوقی خوری سے
 وہی صد کونہ اشک رزی سے
 محشر بہ ان بختاری سے
 روز بازیہ اچانک باری سے
 پرو ہی زندہ کی عاری سے
 کرم بازار خود جاری سے
 رافت کی پر ششہ داری سے
 ایک فریاد وادہ زاری سے
 اشکباری کا حکم جاری سے
 آج پیرا سکی رو بکاری سے
 لچہ نوی سکی پردہ داری سے

سہو نہت کس کس نہ ہو کونسا دانی کا
 نکلیا سر خزاں دل سی لذت زندگانی کا
 کشاکش آہستی سی کوی کہا سہی آزاد
 ہوئی خبر موج اکے دست روانی کے
 بہن مردان بھی بوانہ ریا رنگا طغلا کر
 شہر رنگ نی تربت بہ میری کلفشا

موشی سی سرفرازی سہا پردہ رک
 سہا دا خند دندان کا صبح محشر کے
 رک لہلی کو خاک دشت مجنون کیجئے
 اگر بود بھلی نی دانہ دستقان نوک نشہ کے
 پر پروانہ شاید بادبان نشی می تھا
 سو ہی مجلس کوی سی دانی دوریا کے
 کہوں سہا اذوق پرشاد عرض کیا قدر
 کہ طقت اوڑ گئی اوڑنی سی پہلی بری بھر
 کہان ایک دون اوسکی خیمہ چھی پیت ہے
 میری نصبت میں رب کیا نہ تھی بواڑ بھر

بی اغد البونی سگ سہن ہم ہو
 بستی زیادہ ہو گئی ادنی سی کم ہو
 بنیان تہا دلم سخت قرب اشیاء کے
 اوڑنی نہ پای نہی کہ گرفتار ہو
 سستی ہماری بی قیاد دلیل ہے
 بہان تک مٹی کہ آب ہم اپنی قسم ہو

سحر کائنات عشق کو چھیڑ کیا خبر^{۱۰} وہ لوگ رفتہ رفتہ سترہ
 سترہ می فاس کیا سولانی کہ دہرین تیری سوا بھی ہم یہ بہت
 لگتی رہی خون کی حکایات خون چکان سرخ ہند اندھ اسمن جاری قدم ہوئے
 اندری نیرندی خجک ہییم سے عریانی لہ دھن میری زرق ہم ہوئے
 اہل ہو کس کے فتح ہی نہ کہ نہر عشق بیاون دشتہ کئی لکھی کی علم ہوئے
 نالی عدم میں چند بیماری سہر و تہ جو زمان نکج سکی وہ بیان آدم کے
 جوڑی نہنی کدائیں دل لکے سایل ہوئی عاشق اہل کرم ہوئے

رحم کر ظالم کہ کیا بود جرج کشہ ہے نبض جاری وقادود جرج کشہ ہے
 دل لگی کی آرزوی صبح کہتیں ہی پر ورنہ بیان میر و نقی سود جرج کشہ ہے

چشم خوابان خامشی میں بھی ابراز ہو سر پہ تو کہوی کہ درد شعلہ آواز ہے
 بیکر عشاق ساز طالع فاساز ہے نالہ کو باکر دشس سیارہ کی تولا ہے

بہشت گاہ دیدہ و نبار بخون دیکھنا^{۱۲} کیا بایں جلوہ گل فرخ پاؤں ہے

جو نقد داغ دلی لکری شعلہ باہانی تو فسق کی نہان سی بھین سوانی
مجھے سدا تو فتح بزبانہ جو اس نے کہی کو کی میں جی ہنسی مری گہا
یوں سی کہ کہو کو دنیا میں خجرت گنا کہ میری وہ کو یرب ملی مہی دگا

ظلمت کہ میں مری شمع کا جڑ ہے ایک شمع بجلی لیس سحر مہموشی
فی فرد وصال نہ نظارہ جمال مدت سوی کہ سی جسم و کوشی
ہو کر شبہ عشق میں مایہ ہزار جسم ہر موج کو دیا مہری سر کو دوشی
می فی کیا جی سن خود آرزو چھایب از شوق دل عزت تسلیم ہوئی
کو سر کو عقد کردن خوابان میں دیکھنا کہ اوچ پہنہ ارہ کو سر فروش ی
دیدار بادہ حوصلہ مست نگاہت بزم خیال میکنہ فی صوفش ی
نازہ دار دن سابط سواغی دل زہار اگر تمہیں سو سن باہ فروش ی

دیکھو تجھی جو وہ نہ حضرت نگاہ سوہی ۴۳ میری سسہ جو کوئی نہیں پوز
 سر آئی جلوہ نہیں ایمان واسکے سیرِ پنجہ ریزین تیکر بہت
 یا سب کو دکھائی نہی کہ مر کو نہ رہا مان باغیان گفت کلف و نشہ
 لطف خرام سے گزرتی صدی جنک یہ بہت نگاہ وہ فردوس کو آئے
 یا صبح دم جو کبھی اگر تو نرم ہیں نی وہ سرور سوار بخش جو دوس
 دلہ فراق صحبت شکے جلی ہوے آئینہ سے رنگہا ہی سو وہ ہی خوش
 آئی ہیں غیب سے یہ مضامین خیال ہیں غالب سرور امر نوا میرا نہیں ہے

آگہ میری جان کو قرار نہیں سے طاقت بیدار انتظار نہیں سے
 دینی میں حجت حیا نہ کر کی بدلے نشہ بیدار نہ خار نہیں سے
 بہ نکالی ہی تیری نرم سی محلو کہی رونی بہ اختیار نہیں سے
 مسیحت ہی گمان بخش خاطر ناکہیں غنائ کے غبار نہیں سے
 دن و آتش لطف جلوہ ای سے غیر کل آئینہ بہار نہیں سے

۴۷
 آواز کا میری کیا ہی عہد تو بار سے
 دایا اگر عہد استوار نہیں ہے
 ترنی صم میکنی کہ کہا ہی غالب
 نیری قسم کا کچھ اعتبار نہیں ہے

جو غم غمی بیان کہ سرگونی حکم حاصل کر
 کہ تار و دایرہ بیا بطور میں فرق مشکل ہے
 رفوی زخم سہی مطلب بلیت زخم سوز
 جھمپوت کہ بلیت دسی دوبانہ غافل ہے
 یہاں کہیں سہی سہی جلوہ فرما کی ہی غالب
 جھکنا غنچہ گل کا صد اخلاص الی ہے

بار بار ہر دم ہر دم ہر دم صحرانور
 خار یا ہر دم ہر دم ہر دم آواز و سنجے
 دیکھنا حالت میری لگی ہم خوشی کی فیت
 ہی کاہ کاشا تیرا سر ہر دم سنجے
 ہوں سدا با از آنک شکایت کچھ نہ جو
 ہی ہی مہ کہ کو کو نہیں چھیری کوٹھے

حسین ہم میں تو ماز سی افسار میں آؤ
 جان کا لہ صورت دیوار میں آؤ
 نواں دلکش ہی جو کلزار میں آؤ
 نواں دلکش ہی جو کلزار میں آؤ

تیار کرنا غامی نہ کہ نسیا ہے حسیبت جگر دہرہ دریا ہے
 ی محکوم نہایت کی خیزت کہ شکر کچھ ٹھکڑا ہی سرخ زاری ہے
 اوس چشم فکوکہ الہی اشراف طہ طہ کی طرح تین لفظ ہیں
 اٹھو لی زبان سوکھ کر یاں بھوار اٹھیا بلبل وہاں ہی برہا ہے
 مرزا ان ملک وادہ کے جسے اوس سر پر ہے کتاب ہر روز
 عارستہ کرنا کرسن تو نہ سوتے رہا ابو کی سادہ کل باغ سہا را
 تب جاگ کر بیاں گراں و گران کیا بستر میں جاسو نہ رہا
 تشدد دہی نہ رہا زنیان سے ایہ اسی اگر عرض اٹھارہ جاو
 کہ نہ بیٹھے کا طاسم بلکہ سمجھنی جو نقطہ کہ غالب ہمیں اسفاریا

نہ کہ کرسی مرنی سے تپتی ہے اس جان اور ہیرو باقی ہو رہی ہے
 عازم سرب و ہار سے خون کلج کلج کرتا ہے
 پھر نہ الہ محمد بلکہ ان کا یہاں نور میں آئی ہے

۴۲
 آنست سیک ہی خیم جہان صحرا
 کر نہیں شمع سنیہ خاندانی سے
 ایک منگاہ یہ یہ موقوف ہی کر کی
 فوٹہ غم ہی ہی نغمہ شادی سے
 ۴۱
 رستا بشکمتا نہ صلی کی پروا
 کر نہیں من میرزا خاں بد معنی سے
 ۴۰
 عشرت صحت خویاں غنیمت جھو
 ہونی لب اگر غیر طبعی نہ ہے

عجب اما سہلا دکی طلی من ہم گے
 کہ اپنی سایہ سی سرانوی ہی دو قدم گے
 نصانی ترا بھی صاف خراب بادلت
 نطفہ خراب بلکہ اس نخل سکافلم گے
 غم زمانہ فی جہازی نشاط عشق کی تہ
 و کرتہ ہم ہی اوٹھانی نہی لذت الم گے
 خدا کی واسطی داؤس جنوں شوگر دنیا
 کہ او سکی در یہ پہنچی من نامہ بر گھ گے
 یہ عمر ہر جو بریشان اوٹھانی من
 مہاری کیو اسی طرہ ہی ہم چ گے
 دل و حکمرن برافسان جو لکھو جو خون
 ہم انہی زغم من سمجھی جوی نہ و گھ گے
 قسم خباری یہ آنیکی سیری تی من لب
 سمیتہ کہ اتی نہی جو میری حاجت گے

تقابل دوست ہونے اور ملنے بجز محال ہے اگر پہلوئی کبھی تو بیاہری جی نہ سی
 رہا کباب عالم اہل بیت کے ہوتی ہے بری میں خستہ رجاءم ہو نہ ایہ خواہی

کٹ رہتا ہی کہانی میرے	اور پروردہ ہی زبانی میرے
خلس غمزدہ خون زہر نیوچہ	دیکھ خوارہ فشاں میرے
کیا بیان کر کی سیر و سلی یار	مگر شفتہ بہشت از میرے
ہوں ز خود رفتہ بیدای خیال	بہول جانا ہی نشان میرے
مقابل سے مقابل سیرا	رگ گیا دیکھ روانی میرے
قد رسند سرورہ کتا ہوں	سخت ازون ہی گراہی میرے
گردید ز رویشانی ہوں	میر صبر شوق ہی مانی میرے
ادمک جو نہ معلوم ہوا	کھل گیا یہی آہی میرے
نعمت فی حاضر اب	تک بری جاواں میرے

زنت ازین طایفه خوش قریب
دردم و جو که غم کوثر ساجی
و دلت شوق ماسی چون شمع

ما طایفه حسن طایفه مانی مانیک
دل در افغانه که شقیه مانی مانیک
خدا تا شعر طبرستانه دانی مانیک

کشتن کوثری صحت ازینکه خوشی
و با کنگر استخار دم می بلندی
ازینکه مایه غم و دردی اندازی

سر غمجه کاکل مونا پوسش کشتای
بیان که کوثر استخار و جادو
خود این نظر یا ملک خشم مانی

حسن زخم کی سوختی نوید شیرین
اجناسی که کشت خدای تصور
کیون قدری شوقی چو صلیبی
صحت و دنا کام که یک عمر سی
دستنی کی کسی موند نه لثا موند

لکده و حیواری سی قدرت مین
و این خطه اتی قوسی اندر بند لوس
بیان تو کوی ستا نیستی مراد لوس
حسرت مین می ملک بیت
خجسته کی کبھی بات نه بوجی سود

دربار آید بختیاری

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

انجمن سر کل کتوہہ کے ادواج سے

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

نئی فصل سے عالم کے جھٹ میں

ایک کسبے کی سی سی کی کتوہہ کے ادواج سے

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

جانبے اجوان کے حسنہا ہے

صحبت بہان سی وائے سی سی

جانبے تیری کو کیا کتوہہ کے ادواج سے

جاگرت کر کے امام کل

دستی کا پردہ سی سی کا کتوہہ کے ادواج سے

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

انجمن سر کل کتوہہ کے ادواج سے

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

نئی فصل سے عالم کے جھٹ میں

ایک کسبے کی سی سی کی کتوہہ کے ادواج سے

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

جانبے اجوان کے حسنہا ہے

صحبت بہان سی وائے سی سی

جانبے تیری کو کیا کتوہہ کے ادواج سے

جاگرت کر کے امام کل

دستی کا پردہ سی سی کا کتوہہ کے ادواج سے

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

بہار بیکری کی آئندہ سی سی ہم

بی سوای میں کہا جلتی ہی سے ^{۸۰} یا ہی سکا آرا جا سے
 منجھ مرقی پچھو جیکے آپہ نامیدی اوں کے دکھا جا سے
 غلام سے پوچھا زون کو آپہ آپ کی صورت کو دکھا جا سے
 غافل ان طلعتوں کی واسطے جا سے والا ہی اچھا جا سے

سچہم دوری متول نچایاں مجھے میری قریب ہاگی نئی امان مجھے
 پر عشق کا تار بتاغل خوشتر ہی نگہ رشتہ شہزادہ مرگان مجھے
 وقت انشراح لب لبیب تنہا ہی میں دود کی طرح رہ سایہ کر زین مجھے
 غنیمت عشاق نوبہار کی آغوش میں کشتہ رفاہ آئینہ سنی بران مجھے
 انرا لب سحر جادو صوفی جھلکوں ان صورت رشتہ کو مری حیران مجھے
 خود ہی ستر تہ بندہ فرغت مولود برسیا کی طرح میرا شہزاد مجھے
 سوش دیدار کی کو چکی لکڑی کا ہو کر گل گل شمع پریشاں مجھے
 بندہ بہرہ بخشہ درخت کی شاخ سایہ خورشید قیامت میں ہی تبارک مجھے

کر دشن بانو صد جلوه رنگین تجھ سے
 قہقہہ داری باریک دیدہ درجہ سے
 نگہ گرم سی الگ شکلی سی اسد
 سی چراغان سوس خاساں اسد

جاک کی خوش اگر دشت بیروانی کر
 جیج کی مانند زخم دل کریانی کر
 جلوه کا سرور عالم کی کیم جی نیل
 دیدہ دگر زیارت گاہ میرانی کر
 نی شکستہ سی پہلی لہ نوسا یکشہد
 آنکھ نہ کوہ بر عرض کر انجانی کر
 سیکہ کر شمیم تار سی خوش گیت
 موسیٰ صغیر اندیشہ انوخی مرکابی کر
 خط عارض کے گہا نی لٹ کو لعلی عید
 یکعلم منظور سی بوجہ ریشانی کر

وہ اک خواب میں سیکہ اضطراب کے
 ولی قہقہہ شبنم دل بجال خواب کے
 رہنما کی جنبش لب سی عالم کر ملک
 غدی جو بوسہ تو مونس کہ نہیں جات کے
 فیصل لکادت میں شرار و دنیا
 تیری طرح کوئی تیغ کہ کو کتب تو
 پلائی کسی قیاسی خوشی نصرت ہے
 سایہ کر نہیں تیا غدی شرب د

سہ خوشی سی میری ہانپتہ یوں پھوٹ کر
 کہا جو دنی نہ رامہری یادوں دا گھر

دست میری ہفت گنکاشن تر تار سے
 میرا توں رنج بالین میرا توں تار سے
 رنگ میرا صبر الودہ نور العیدی امن سے
 دل بدست فدا القادہ پر خور الود سے
 خوشا اقبال رفوہی عیادت کو تہائی ہو
 فروغ شمع بالین صبح بیدار سے
 بطونان کاہ خوش اضطراب نام نہادی
 شمع انقباض صبح محنت ناز سے
 اعلیٰ توں بلبل شمع روایا لکھنیکر
 صبا خنی فوق کو خواب لپی عار سے
 کہو کی دلکشا بت سی بھر مار سے
 لکھنیکر سی سرک مار سے فرار سے

نظم بلبل الفٹ رگ گردن نہو جا
 غور و زرد مہنسی افس سی ہنر نہو جا
 سحر صبح صبح کین نہو جا
 لکھنیکر مہنسی کین نہو جا
 مراد کہ کوئی لکھنیکر نہو جا
 لکھنیکر مہنسی کین نہو جا

کھوئی ہوئی میں باغیان تو ہے ^{۱۰۰} کرباج لہری سے سہرا ہے

ہر بندہ ایک سنی میں تو ہے پر خبی کوئی سنی نہیں ہے

ان کہا وقت و رب ہستی سرچند کہیں کہ سی نہیں ہے

شادی سی کر کر غم نہ دے اے سی ہو تو تودی نہیں ہے

کہوں واقعہ کری سپے رہ نہ ہی پکس کی لی میں ہے

سنی ہو نہ کہ نہ مہر نہ تاب آخر کیا ہی آئی میں سے

نہو بہت جو چہ جدت دیکھا کہ اوسمیں ریزہ الماس خود ^{۱۰۰} عظم

بیت و نونین تعالٰیٰ فی سیری بد آ وہ ایک نگہ کہ نظر گاہ ہی م

اے سی ہی بادہ تیری لب سے کہ نہ فریغ خط بادہ سے سر بکا گل میں ہے

جی بسک شوریدہ کی ہی داد لی کہ ایک عری حسرت بہت بالین ہے

جای کر سنی نامہ ہی بلبل زار کہ کوشش کل تم نہ غم ہی نیند آگے ہے

اشتبہ ہی تیغ میں چل پوفا رز و خدا
کر وقت ترک حجاب و اع تکلیف سے

کیونچو خیم تیار مجھ غافل کیون نہو	یعنی آں بیمار کو نظارہ سہی بہتر سے
مرتی مرتی دیکھنی کی آرزو رہ جاے	وانی کا کہی اہسرا کا فر کا جگر تر سے
جلوہ کل دیکھ دی یاد ایا پسد	جوشش فضل بہاری اشتیاق انگڑ سے

ہم شک کو ابھی کو ارنہد گرش	مرتی مرنی الی و سکی منا نہیں کرنے
درپردہ اونہیں غیری سہی بھانہ	ظاہر کا بہ یہ سہی کہ پردہ نہیں کرتے
بہ باہت نومید اریا تو جس سے	غالب کو برا کہتی ہو اچھا نہیں کرتے

دیکھ کہ کو در پردہ کرم ارفشانی محی	کر لئی وابستہ تیر میری عریانی محی
و کیا تیغ نگاہ یار کا شک تسان	مرحبا میں کیا مبارک سی کرا جانی محی
نہوں نہونی انکھائی ادکل خاطر جمع	جانتا ہی محو ترسہا بستان محی

سیر غم فانی کی محبت تیرم تونی کل ^{۸۵} لکھ دیا بچھڑا سب دیرانی
 یہ کجانی تیری وہ کجانی کا کئے ^{۸۶} اس قدر ذوق توای مع سب دیرانی
 وافی مان ہی تیرے عشری نہ دم لیتی دیا ^{۸۷} یکہا تہا کو رہی ذوق تو سب دیرانی
 وہ سب دانی کا وہ کجی ہم کیا انداز کر ^{۸۸} لکھی کیوں سچ ہی سیری کہ کی دیرانی
 ہر شاخ و آہ نصیبی ہمارا واد واد ^{۸۹} یہ ہوا تھی زہر سوا ہی غلامی دیرانی
 دی سچ ہی ہمارا کجی تو فانی انداز کر ^{۹۰} ہر زہر و دوست ہی کلب دوست تیری دیرانی

یاد بھی دی میں بھی شکا میرا رب مجھے ^{۹۱} سچ تیرا ہم ہوا ہی خندہ ریت بچھے
 سنا سنا دعا و استغاثہ در رہی غن ^{۹۲} تہا ملے فعل ایسی خانہ کتر بچھے
 یارب ہر شفق کی داکہ سے جا بے ^{۹۳} رشک آسائش پر ہی اندلہ آج مجھے
 طبع ہی شہناق لہذا ہی حیرت کیا کر ^{۹۴} آرزو سی نکست آرزو مطلق مجھے
 کہ کر آپ بھی غلام بھی سی ہو گئے ^{۹۵} عشق سی اتنی تھی مانع میرا صفا مجھے

کبھی نہ کی بھی دیکھیں نہ جانی بھی ۶۶
 جہاں کر کے انہی بادشاہی ہی جسے
 سدا یا جذبہ دلی مگر تائید اولیٰ ہی
 کہ خدائے مہربان کی سوا کبھی جانی
 وہ بدخوا اور سیرچی ساز حق طوا
 عبارت مختصر خاصہ ہی کہ جانی
 اور وہ بدگمانی ہی اور یہ توائی
 نیو جہا جانی ہی کہوں ہی تو جانی
 کہ وہ انشا الہیہ جہا جانی ہی
 سبیل ہی بھی توائی کیا قیامت
 وہ دیکھا جانی ہی دیکھا جانی
 مختلف طرف نظر کی میں بھی ہے بہتر
 سر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
 نہ بیا کا جانی ہی جانی ہی
 خدائے ہی کہ ہو دیکھیں ہی ہم سفر غالب
 وہ کا فروغ کو جانی ہی و بیا جانی ہی

نہ تائی کہ تو ہم میں جانی ہے
 میرا نہ دیکھ کر کسی تائی ہی
 کیا ہے جو دیکھ کر آج ہی ہم
 وہ تائی ہی کسی جانی ہی
 موند نہ دیکھ دیکھ دیکھ دیکھ
 کہو لکھ لکھ لکھ لکھ لکھ
 ہر ایک ہی کہ تائی ہی خوش ہو کر
 زلف گر جانی ہی و جانی ہی

نزدیک شش شاخوں کا است ہے کثرت و بہت مزہ پہلی ہے
 بجانوں کیوں کی مٹی دلیع طعن ہے
 بیچ و باج میں سب کا یافت ہے لگا ہوا ہر شے ملا ہے
 زیادہ اہل دروہ خوشی ہے خواہ جو کی بات و فصل کل قیامت ہے

وہ فی لہو و زہن میں ہے بلکہ سوئے نہ
 نہ رہی گئی ہم اتنی کہ دیاں کھینکے
 نہ رہی پہلی وہ مایہ جو ہون ہلاک
 رہی طیفین کی تو حالاک سوئے
 کہتا ہے نہ لہ طیفین کو بے اثر
 جو ہی ہی کہنا وجود عدم اہل شوق کا
 کرتی گئی نہی اوس سے تعامل کا ہم کلا
 اس تک پہنچتا ہی کل و نہی کی لڑ

ز به شادان که یازده است طر شیشه‌ی نود و نوزده بار تو
 مشیت که که بریم کز زخم غم یزدان و دلی سیرت را که یاری تو

روض ز تنوخی دندان به ای ندک دعوی محبت ایام به رخده
 کلفت افروخته کی شش تنای حرام و دندان در دل از دین شایخده
 بی مدینه بی غم و غیبت انجام کل یکم از غم و غم و غم
 شور و غم از غم و غم و غم دل به دل کرد و لب شایخده

نسج پروا خردار متاع جلوه آینه زانوی فکر اضرع صبر
 تا کجا ای اکی یک تا شایخ و غم و غم و غم و غم و غم

ست یک نان خم به سدا کری کری مسکن که غم و غم و غم و غم و غم

۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

باغ پاکیزہ : ۱۰ : ۱۱ : ۱۲ : ۱۳ : ۱۴ : ۱۵ : ۱۶ : ۱۷ : ۱۸ : ۱۹ : ۲۰ : ۲۱ : ۲۲ : ۲۳ : ۲۴ : ۲۵ : ۲۶ : ۲۷ : ۲۸ : ۲۹ : ۳۰ : ۳۱ : ۳۲ : ۳۳ : ۳۴ : ۳۵ : ۳۶ : ۳۷ : ۳۸ : ۳۹ : ۴۰ : ۴۱ : ۴۲ : ۴۳ : ۴۴ : ۴۵ : ۴۶ : ۴۷ : ۴۸ : ۴۹ : ۵۰ : ۵۱ : ۵۲ : ۵۳ : ۵۴ : ۵۵ : ۵۶ : ۵۷ : ۵۸ : ۵۹ : ۶۰ : ۶۱ : ۶۲ : ۶۳ : ۶۴ : ۶۵ : ۶۶ : ۶۷ : ۶۸ : ۶۹ : ۷۰ : ۷۱ : ۷۲ : ۷۳ : ۷۴ : ۷۵ : ۷۶ : ۷۷ : ۷۸ : ۷۹ : ۸۰ : ۸۱ : ۸۲ : ۸۳ : ۸۴ : ۸۵ : ۸۶ : ۸۷ : ۸۸ : ۸۹ : ۹۰ : ۹۱ : ۹۲ : ۹۳ : ۹۴ : ۹۵ : ۹۶ : ۹۷ : ۹۸ : ۹۹ : ۱۰۰

جو ترخ میر شید و بکر معلوم
 نہ عا موحاشا شکست دل سے
 نالہ را یہ کیا لم و عالم کف خاک
 رند لی میں او نہا نہی و غفلت
 ۹ نہوین سترہ کہ زرب کلام ہی ہے
 آئینہ خانی کیجی را جانی ہے
 آئینہ بن مضمری و تفرقی ہے
 و بکھولان مگر کیں برور ان تمام ہی ہے

کوہ کہ ہوں بر خاطر کردہ ہو جائے
 بندہ اساتذہ بانی و ہدیہ کیجی غم
 بی تکلف ای شہادت کیا ہو جائے
 از سر نو زندگی ہو کر دم چاہے

سی بدو و غفلت ساتی با رہی
 خور خم تیغ ناز نہیں دلمین آرزو
 موج زار آب بکثرہ خوار ناک سی
 جی خصال نہی بری ہاندیسی جاکی
 جو شمع جون سے یکہ نظر آنا نہیں ہے
 صحرا ساری انگہ میں یکشت خاک کی

لکھتے غم کز کئی کھوارہ صبا نے
 قیامت شہ تعلیٰ بے نیکی رہی

آہی سہ طوفان صدامی آہی
نقش باجہ کا منہ کھٹا انگا جادہ
نہیم میز شکدہ کھیل چشم کا
شیشہ میں نصیری بہان ہونے

حسبوا نسیم شاہ کسے سحاف آہی
باتہ ذراع آہوی دشت سارے
نکسا سراغ جلوہ ہی صریح کو آہی
ایکہ درخشش شجرت انتظار ہے
سی زردہ درہ مال حاسی خیار رتوق
کردام پی پی ست و ایشا ہے
دل مدعی دمدہ بند عا علیہ
نظارہ کا منہ پیر و دیار آہی
پیر کی کشتی نسیم آہی برک کا رہا ہے
ایکہ درخشش شجرت انتظار ہے
پچا آہی پیر ہی عدہ دلدار کی مجھے
وہ آہی نہ آہی یہ بیان انتظار
بی پردہ سوئی دی محنون کز زنگر
سردہ کی نقاب میں دل بقرار ہے
ای عند لب یک کیف خیر شبان
طوفان آمد آند فصل بہار ہے
دل آہی نہ سہی سہی آہی
ای بیداع آئینہ شمال دار ہے

نزلت کفیل عمر دہ صدائے نشاط^{۹۲} ای مرک نا کہاں گیا انتظار ہے

ہوں میں بھی تاشائی تیرک تما مطلب نہیں چہ س کی کہ نہ تھی

حموشیوں میں تاشا ادا نکلتی ہے نگاہ دلی نیر، سر سنا نکلتی ہے
نشاہت کی خلوت سی مٹی سی شبنم صبا جو غنچہ کی پردہ میں جا نکلتی ہے
نیو جہ سے بابتق یاب تیغ گماہ کہ زخم روزی، سر سنا نکلتی ہے

ہجوم نالہ حیرت، اہر غرض نکلتی ہے غمخوشی نشہ صدر تیر تان سخن بد نکلتی ہے
نکلف طرہ جی بستان ربط نکلتی ہے نگاہ بی عجب باز تیغ تیر عریان ہے
ہوی یہ کثرت غمخشی کیفیت شاد کہ صبح عید مجک بہ تر از چاک کر سیا ہے
دل و دینقہ لاساتی سی گریہ دلیا کہ اس بار میں غمخشی دستکراں ہے
نہم غمخشی بل میں رہنمائی شمس کو صبح روشن اپنا فادہ نکلتی ہے

ایسا کہیں لوں کہ بجا کہیں ہے	ایسا کہیں لوں کہ بجا کہیں ہے
کلہ شکار ہو یا کہیں ہے	کلہ شکار ہو یا کہیں ہے
اسو پتھر تار بنا کہیں ہے	اسو پتھر تار بنا کہیں ہے
وہ رنگت خاک کہ صحر کہیں ہے	وہ رنگت خاک کہ صحر کہیں ہے
شوقِ سخاں سخنِ دریا کہیں ہے	شوقِ سخاں سخنِ دریا کہیں ہے
مع ہمار غنہ شاہ کہیں ہے	مع ہمار غنہ شاہ کہیں ہے
ایسا کہیں ہی کہ سہا کہیں ہے	ایسا کہیں ہی کہ سہا کہیں ہے

دماغِ دل بیدار و نظر کاہ حیا ہی	شبِ بیدار و نظر کاہ حیا ہی
آئینہ بہت بہت بہت حنا	دلِ خورشید کی لکڑی حنا
جی کہ قدرِ رافد کہنی دل بہ حنا	نہایت ہی خوش حال ہی حنا
آئینہ بہ اندازِ کل آنکھیں کشا	نہایت ہی خوش حال ہی حنا

ترکفت خاکستر و بیل نفس نکست

خونی تیری آغوش کجا و خشت و کج

محرز عی و علی گرفتاری و بخت

سودوم تو احوال ششیدان گزشت

ای بر تو خود نشید چنان بار بار

ناکردہ گناہوں کی بھی حسرت کی طرا

جنگاں غلبہ سی سب کی غلبہ طرا

و نہایت بد و بد و بد و بد

دلت ہوئی تیری روبرو جان کنی

کر ناموں جمع ہو جا کر تخت تخت کو

پر وضع احتیاط سی کنی لگا سی دم

بہر گرم مالہ ہی شہد باری نفس

یہ پریش عیادت دگر جلا سی عشق

۹۲ ای تالہ نشان مگر سوختہ لیا ہے

سختی و محو مکی طرفہ و جہ

و نہایت شکستہ دم جان طرا

تیرے آئینہ بند پر تما سیم

سنا کی طرح تیرے عجب وقت پرا

باز اگر ان کردہ گناہوں کے سزا

کوئی نہیں تو تو میری جان خدا

و نہایت بد و بد و بد و بد

خوش قدح سی زم جواغان کی ہو

عصہ سوا ہی بھوت ترکان کنی ہو

بہوں عری حاکم کریمان کنی ہو

دلت ہوئی تیری روبرو جان کنی

جنگاں غلبہ سی سب کی غلبہ طرا

بهرین سر ز طالع کمال

بهرین سر ز طالع کمال

باز که سوختن دل دیده بهر قریب

تظار و خیال کا سلمان کی ہو

دلیر ہو شو بہرین طاعت و خاوی

بندار کا صنم کن و بیان کی ہو

بہر شوق کور و بہر دینار کی طلب

عزیز شمع عقل و دل و جان کی ہو

رخساری ہی بہر اندک کمال و خیال

صوفی گستاخ گاہ کا سلمان کی ہو

بہر جانتا ہوں نامہ دلدار کو لہنا

جان نذر دلفری عنوان کی ہو

مانگی ہی بہر کو لب نام بہر موس

دھڑ سیاح رخ بہر بیان کی ہو

جاسی ہی بہر کو کہ تا بل میں آرز

سرمدی تیز دینہ تر گاہ کی ہو

ایک نو بہار مار کو اکی ہی بہر گاہ

نور و ہرین کھٹا کھٹا ہو

جی نہ ہونڈ تاسی بہر دمی صحت کہ آرا

پیشی رہن تصور جانان کی ہو

بہرین کہ در بہر کو کی پڑی زمین

سر زریہ نیست در بان کی ہو

غائب ہیں بخیر کہ بہر خوش انگ سے

بشی میں ہم تہہ طوفان کی ہو

تمام شد غزلیات

منتخب قصیدہ بقیت علی مرتضیٰ علیہ السلام

سازگار در پیش تو چو گلستان	سایه لاله بدیع سوزد و صبا
مستی با صفا می ای بدعوس بنو	دانه مستی جو بر جبهه
سحر می خیزم ز روی طبع و ادب	تاریخ جو رفته تاریخ طبع و ادب
مرغی از بس کلاهی طبع و ادب	که اسلحہ خوشی از کفن طبع و ادب
کوہ و صحرایند و صحرای شوق بیل	راه خوار و راه پیوسته کل جوی
سوی آن چشمش بواحدت مرگانم	نور چشمش و نور همارا با یک
تابت کوتهای ناخن تو باند از طال	وقت نیامداد ای خجوری بکار
کف مر خاک به کرد و کف مری	دم مرا کشد از این دانه عاوش
بلند و من مو اگر آرزوی کل جس	ببول خاک قدح بلبله و صبح
رج کل شعله و نخل و کده غنچه باغ	گرم گرمی کو شمع بیجا و من
خجی کرمی کالی اندیشه من کی	سیر شمل خط از هزار تو خط
لعل سی کی سی فی زمرد حشمت	طوطی سبز و گدا

دایکی خاکسار حاصل چو سی کیم کا
خاک سحر محبت چو تیر سیر عوفا
دزره او س گرد کا بخورید لایه باز
اوتیر کوی به سحر طلب سیر باز
فیض سی تیری لای شمع شبناں
شکل طاکوس کری آئینه خانه باز
تیری لای لای غنچه روی گردون
سم سادات کو تیر نقش قدم مهر غار
میدج من تیری نهان فرقه نعت بی
جو هر دست دعا آینه معنی تاثیر
مردم کی سی سو غرا خانه یک شکرگاه
دین الی بی کو بطرب خانه دهر
دیده نادار آینه یک بر تو شوق

دو دای دو دای بیسیه نیرا
چشم نقش قدم آینه محبت سید
گرد او شخت کی لب کلاهرام
عوض خمبازه ایی دی سرتوج
دای پروانه یواغان پرلیل گلزار
ذوق من طره کی تیری هوای دیدار
سکات خنجرین نه نو تره کو هر سار
سم ریاضت کو تیری حوصه سی استنظام
بای سی تیری عیان باده خوش اسرار
لیطت نازش مرگان دگر سو غم خانه
خاک در کی تیری جو چشم نهو آینه دار
عوض خمبازه سیلات طاق دیوار
فیض معنی سی تنم ناکف بر قم شرار

احباب حسین منقبت علی مرتضی علیه السلام

در سیر طوطی که گشتی بهین	هم که بوی اکر سن هوا بهین
بدلی های گشتی که عبرت بی ادبی	بکی های گشتی که نه دین دین
سزده سی غم زریه و بیم استی عدم	لغوی آینه قرین و تسکین
مثل خموشی فاما بدست تسلیم	صورت نفس قدم خاک و عین
لاف دانش غلط و قطع عبادت مغلوک	در دلیا و عقلت حج و دنیا و دین
نقد بنیخته بر خیمه باره عرض صورت	سخن حق نیمه باد و دین
عشق سیر طوطی شیرازه اجزاء و حوا	وصل رنگارنگ رنج و بخش تراص
کو بکن گرسنه فرد و در طرب کا فیر	چون آینه خوار گشتی شریف
کشتی کینا نفس امل و فاش خیر	کسی مایا اثر ماله دل های شیرین
سایح ز قمره امل جهان بونی لکن	نه سرو و نه ک تایش نه دماغ نقرین
کشد سزده سراسیمه که عبادت	کلمه خارج ادب و قار و تسکین
نفس لامل لکده غیبه و شرمان بجز	یا علی عرض کرانی

مطهر نفس خدا جان دل ختم شل
بوده شسته و پسته بر جان گرو خا
بلوه پر داز نقش خنده او سجا
سبت نام نه او سجا بر زبانه گرا
فیض خلق او سجا بر لبی که می تو سجا
برخس رخ کا او سجا بر جانین صفا
کمر نه او سجا بر بلوه که می سجا
جانی شاه دل لعل فیض سانا شاه
صبر طهر کو تیری دوش شیر سبر
کس می ممکن می تیری ملخ بغیر از آب
استخوان بر تیری جوهر گوشت رنگ
تیری در کی می سبب تبار شاه
تیری چرخ می می خا کلام زبا

نبد آمل بی کعبه ایجا و غیر
رکف خاک بی دهن گزده تصویر
ده کف خاک نه اموس او عالم آمل
ایدا جنت ملک خمشده باز زمین
بوی بی نفسیاد و صبا غطر اکین
قطع بر جاده می بر سر توده ای ادا کین
رنگ عاشق کج طرح بر دلی تجماع صین
وصی ختم میل نوی نقوشی فیض
تکم نامی که تیری ناصحه غرض نکین
شعله شمع کمر شمع به باند می امن
رقم بندگی حضرت جبرل امین
خاک کون کو بوضه الی دخی خانی دل آمل
تیری تسلیم کو این لوح و قلم دست صبر

کسی جو کبھی ہی پہلے ہی مدوح خدا
 کسی سے ہو سکتی ہی از انیس فردوس
 خبیثان را معاضی سے امداد
 کہ سوا تیری کوئی اور کیا غور از این
 شہ فی عرض طالب میں کیا طلب
 سی تیرا جو حصلہ فصلیہ بہ ایک نظر
 دی ہمارے میری وہ تیرے حسن قبول
 کہ احباب کو اور جو نہ یہ سوا ہمارے
 غم شبیر سی سپینہ بیان ملک لبریز
 کہ یہ ہیں جگر سی سری انکھن
 طبع کو الفت دل میں یہ سرگزشت
 کہ جہان کی جلی اوس قدم اور مجھ سے
 دل الفت نسبت سبب توحید تضا
 نہ جلوہ پرست نفس صدق گزین
 صرف اعدا اثر سحلو وودہ ووج
 وقف احباب کل و سبیل فردوس ہزار

تذکرات

قطعہ درغائش عنوان دلا ویری گفتار و آسان کردن اندویش جان بر دل و دلا
 کسی وہ دکنی مادہ استہ غیر فکی و فادار
 کیا کرتی تھی تم تقریر ہم خانوش
 میں اب بگتری یہ کیا شرمندہ کی جادو
 قسم بومسی کہ یہ ہی کہیں میں ہم
 جہن سرایہ کردن گفتار سبائش کلکتہ کہ اگر فردوس شہوان کہ شہ ایم است

مکنتہ کا جو اگر کیا توئی ہنشین

ایک تیریری سیر میں مارا کہہ ہی

وہ سبزہ زار ہی مٹا کہ جسے

وہ نازنین تیان خود آرا کہہ ہی

سبز گڑا وہ ادنی نگاہ کہ نظر

طاقت را وہ اوکا اثار کہ

وہ میوہ ہی تازہ شیریں گواہ

وہ بادہ ہی ناب کو آرا کہہ ہی

باد و ست از باس عطاسی بدیہ سخن پانوں و متاع کردہ سخن برابر آن

حج صاحب کے دست پر چکنی تلی

زین میاں ہی سپی حنفہ را چاہی

خارہ انگشت بدندان کہ کسی لکھی

ناطقہ سر کربان کہ اسی کیا کہی

وہ مکتوب عزیزان گرامی کہی

حذر مازہ ہی شکر فاق خود آرا کہی

مسی آلودہ سر انگشت حسبان کہی

دع طرف حکمرانسی شہید کہی

خاتم دست سلیمان کے مشابہ کہی

سر پیمان پر نیا دس ماما کہی

اندر سوختہ قدیس سے نسبت دیا

خال مشکین رخ دلکش لہلا کہی

حجر الاسود دیوار حرم کبھی فرض

نافہ آہوی سیاں حق کا کہی

وضع میں اسکو اگر سمجھی قافیان

رنگ میں سبزہ فخر مسی کہی

سحر علی لیلیٰ سو نمرائی کمر بند ساز
 بیگمده میں اسی تخت خم چھتیا گز
 تیوں اسی فعل در پنج تخت لکھے
 تیوں اسی نقطہ بر کا تخت کھین
 کیوں لایسی کہ مایاب تصویر کئے
 کیوں اسی ہر دم دہدہ عشا کھن
 یہاں ہی مگر اس فعل کھنکھے
 کیوں اسی تختن اپنا قد یہاں کھن
 خندہ پرور کی کف دست کول کھن
 اور اس میں ایک ہی سب سے کھن

رباعیات

بعد از اتمام برہنہ شد مثال
 اید و ان رنج سناؤ کش لال
 یحییٰ بن یاسر اقلیم ۴ م
 ای غمناک نہ غم نہ افسوس

یہاں سے غم نہ نہ
 یہاں سے غم نہ نہ
 یہاں سے غم نہ نہ
 یہاں سے غم نہ نہ

اس سرحد میں جو فعل تھا
 ہی سوداگر کا ہی کچھ ایسا تھا

تار و پود عشق پر قیامت کی ہے ^{۴۴} لڑکھائی کی لڑائی ہی کیا کہیں گار
دست پر لڑائی کی لڑائی ہی کیا کہیں گار

دل تہا کہ جو جان در دہمید ہے تیرا ہی رنگ و صورت دید ہے
دائیم در فراق کی لڑائی ہی کیا کہیں گار لڑکھائی کی لڑائی ہی کیا کہیں گار

چاقو حیدر فاش لڑائی کی لڑائی دستک لاش لڑائی کی لڑائی
بہیمی سر پر کھنڈا دیکھے طرح بہتی ہنر بہت حاش لڑائی کی لڑائی

ان سخت تر نہ ہو گیا ہی کر یا اوس ہی کلمہ ہو گیا ہی گویا
بہار کی لڑائی ہی کیا کہیں گار غائب ہو گیا ہی گویا

دیکھ لڑائی ہی کیا کہیں گار دل لڑک کر نہ ہو گیا ہی غائب
دھندلے کونڈے کی لڑائی ہی کیا کہیں گار دھندلے کونڈے ہو گیا ہی غائب

مکمل علی رئیس کلام میرا بیدل سن کی اوسی سخن ران کا ۱۰
 آسان کہنی کی کرتی ہیں وراثت کویم مشکل کرنے کویم مشکل

بیچی سی جو حکم شاہ جم جاہ تی ال می لطف و عنایت شہشاہ دال
 بہ شاہ سینہ دال بی بخت و جلال سی دولت و دین دانش و داد کی دال

میں شہنشاہ صفت ذوالجلالی باہم آثار حلا سے و حجابی باہم
 سون شاہ کیوں اسفل و عالی باہم سی آب کی شب قدر دانی باہم

تقریظ

نبام انیرد سہی لانا طور ایست از قدسی خانوادہ فکر سرزردہ کرم جلو
 گری و لا و بالی خرام محو بہ ایست متفعہ از رخ برداشتہ و دامن بیکازدہ
 در انداز پیراہ درسی یوسف تا غنیت حور اترادان معانی در روی دوش
 بدوش عبہ زار ایست جلوہ گاہ جبر تیان باختہ پوشش بنادر پند

ماند سپید ثوابت کو ستر گیس خورشید رونق شاد را غیبت کارزار شکن
صد کوازه خانه چمن فروغ عالی چراغ غیبت پری میوه آنه سواد و شکایت حرد
ماز دی فرزانه کوی میکائیل نوال موکل فرخ سماطی نهاده است و بر سر نه
چشمای سخن صلاهی علم در داده بیتا صد تکتیس معبد بیت که کلیدش است
فهم درست داده اند در درش بر احوام نبدان مودافعه دل کشاده موسات
کیم صمنستان ز نار نبدان خیال در وی جلیسای ارنشکیت به نمایش
نقشهای بدیع پشت دست مالی و نیراد بر زمین سبای بر صفحی از بی ادرا
بر هفت بد خوان مرورق ازین کتاب موبد بیت اُستادان آینه
است کیتی نساً صفونکن است مصفا برده گیانه حجابشین سرورق
مریم کرداری شخ چشمانده برده در تر از شامان بازاری تپیدستانه
تو کول ازاد کاتد یاد گل عشاق طینتند مجوشن بل ساده بیکر
نکارین دل هارت عشیکاتند ز شرفن پرمی کویر اند بابل سکن سمنه
وارم شن عشکانده سبیر باش برتسکاتند بخته مغرم مغرم بوم بوم

اورہ شہادت ہے کہ ان قدر شکاتہ مالیک کریمیت نہ ہو سکتا۔

پا کرسی گردید و بی قرارانند میانان بروردان و آن سیم کمانچه سرودم
 به سخته باسی جانان خجسته و آن اردو زیارت رفته کلمه سخن قراب خدم
 قضا سس افش اسطراب غیش جو بر آینه افش معارفه کرا نایکی
 سراج سلیم بند باکی فرمان عمر و معنی بر دور فرمان درامی کیهان خجسته
 عذا یگان نوح امین نگاری جهان سالار تازه گفتاری روان بخش کالبد
 سخن گسری مینای فرای چشم دید و دوری قرار زدن لای شوکت حاسه
 روزنده سیران دوده آمده آید ناسخ شهرت جداستان سرخیل ابر
 نماند دامن سخن از خیالش از جبهه معانی را بر فکرش کس نمیدی
 صریح خامش پس دین بر است بهشتی عند لیلان راضی است
 همین نزد آجی سلو دم روح القدس بکنش سخن
 جهان را بیدار بخت نور است کزین معنی خاص و زکار است
 روز سرد فرشیوا جانان درین فن افتخار و عذر جانان

سوزانگاه سینه می کند
 فلاحون فطرتی حکمت طراز
 ز کاشش برش کنج می خاند
 جوار آذر سبزه در دشتا برین
 ز صبا ی خن سبزه گشته
 ورق از کمر او گلزار گشته
 موجد کثیر صافی معنی ستوده خوی و فرزند کیش بزرگ نهاد پاکیزه
 نو بر فرزند سزشت اندریم گستر کین گوار مهر و در غور آشفید فرج
 کیوان فرنگوشن کوه شایش ستای کشور خنی براده خدا نظر سر
 وفا و قوت دیده نادرل حیا و معرفت درک معصوم روح مجسم عالم
 جان جهان عالم فالاحسب عالی نسب سببی و امین و خوار و ادبش
 حضرت جبار بن دستور یعنی آادی مرشدی مولای اخئی میرزا
 اسد اسد خان بهادر المتخلص غالب اللهم کمل الکلام بمیوه نقایه
 وحصل المرام بحیثیه نقایه پوشش آیین محمد ضیاء الدین از دیر باز
 والای اندیشه سبت در این اندیشه ی و کمرانی قد رسد بکام نذران
 سجده ی که این کرامی برادر زاده دارا که بیکان بیکان خلف الصدوق و دما

ضمیر علی ابوالبابی خصائص دل پذیر است به تعلیم و آموزش آن نکو از بدست
 را نگیزد و این از زین جابر باره را که سرگی از آن سبب باشد شخص خود را
 یاره و نازنین بیکر شوش گوشتواره است بر شمشیر شفق شناسا را بجز
 ماری کار ساز ایند بزرگ را نیز از آن سپاس که دین زمان که سینه
 حربه نبوی علی صاحبها اخص النجیات و اکمل الصلوات به برادر دوست
 و نخبه و چهار رسیده آن در برین سحر و دانش از سبب سعادت روزگار است
 اینجا و قلادری نخبه بیدار خوشتر از آن که میجو استم و واهی گرفت نشاگاه
 در دل جاگزید و اندوه گردآوری بدر رفت چون اخصاصی از این کانون
 صحیفه شتاقم سکنی شعار شعر شیخ غزل قصیده و قطعه و رباعی در دست
 اند یافتیم آلا یا توانا نشان بوشی شنو اگر شای کوشی که بر شاهانه شایخ
 نیکو معا باید رفت نه در پیود پنجاه زنی خنده قلی ایات گرفت چرا که خود
 والا اموز کار در گزینش این بنیاد بر یاروشی و خوشی در برده سازان گفتار خود
 و سرای آری است میفرمایند که گویم نماند نعر غالب جهم که شایخ را
 را باید ناز می برد بیکران نذکاری باد فقط

مهم

بنا

